

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
11 MAART 1932 - No. 41

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEÏLLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

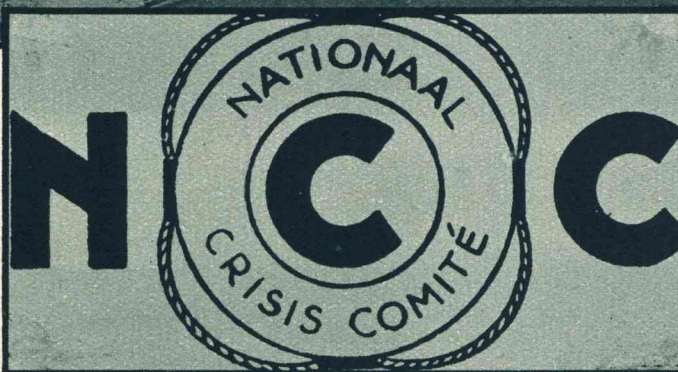
DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

THOLENSCHE BOER
BIJ 'T BEMESTEN VAN ZIJN AKKER

Wekelijks vergadert het Dagelijksch Bestuur van het Nationaal-Crisis-Comité tot het bespreken van principiele besluiten, die het werk der verschillende afdelingen vordert. Maar ook in kleinere conferenties staan de bestuursleden met raad en daad hunne medewerkers in de bureaux geregeld bij. — Op onze opname, in eene bestuursvergadering gemaakt, herkent men onmiddellijk H. K. H. Prinses Juliana met aan hare linkerhand den voorzitter van het comité, jhr. S. van Citters, en den algemeen secretaris, mr. dr. K. J. Frederiks. Aan hare rechterhand zijn gezeten de ondervoorzitter mr. A. J. A. A. baron van Heemstra en vervolgens de penningmeester, mr. E. E. Menten. Achter H. K. H. staan de beide secretarissen, mr. P. A. L. van Ogtrop en dr. J. E. baron de Vos v. Steenwijk.

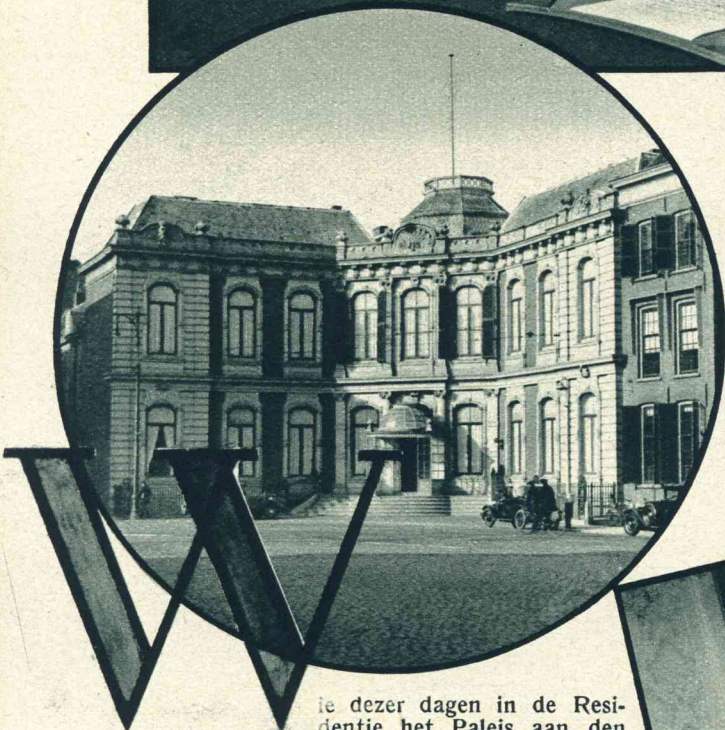
GIRONUMMER
186000

.... We zijn het eerst aangeland in een speciaal samengesteld bureau, van waaruit in enkele dagen tijds 5.000.000 Kg. zwavelzure ammoniak onder de kleine land- en tuinbouwers werden gedistribueerd.

worden. 5000.000 Kg. zwavelzure ammoniak zijn er voor dit doel bij de Nederlandsche Staatsmijnen aangekocht en aan de hand van de gegevens der Landbouwtelling 1930 zijn zoo in enkele dagen tijds over alle in aanmerking komende gemeenten de noodige bons verspreid, waartegen de belanghebbenden de hun toekomende hoeveelheid verkrijgen kunnen van de plaatselijke crisiscomité's. Want de individuele steunverleening is namelijk zoo goed als geheel gelegd in de handen van de plaatselijke comité's, die er thans reeds in ongeveer 630 gemeenten zijn opgericht. (In eenige honderden andere gemeenten wordt oprichting van zulk een comité nog voorbereid of overwogen). Evenals het Nationaal Crisis-Comité moeten de plaatselijke zijn samengesteld uit vertegenwoordigers van

ie dezer dagen in de Residentie het Paleis aan den kneuterdijk betreedt, zal daarin nauwelijks herkennen de vorstelijke pracht van de huizinge, door Koning Willem II bij voorkeur bewoond en in de twintiger jaren reeds met evenveel fijnen smaak als onbekrompen luxe door hem ingericht. Evenmin zal hij herinnerd worden aan de nog niet zoo lang verleden tijden, toen dit sierlijke gebouw diende als ambtswoning onzer ministers van buitenlandsche zaken, en bij de recepties en banketten de elegante stoeten van gala-uniformen en verfijnde costumes der buitenlandsche diplomaten zijn dremfels overschreden. En zeker zal hij meenen, dat in deze moeilijke jaren geen groote haast gemaakt wordt om het paleisje passend in te richten voor bewoning door onze Kroonprinses.

Het begint al dadelijk in de thans eenigszins kil aandoende, ongemeubelde hall; een paar boden in colbertjes aan een tafeltje, een groote, afschuwelijke kapstok vol wintersch-donkere jassen en hoeden, en vele vlotte schimmen, haastig zich reppend deur in, deur uit, bewijzen ons wel, dat er hier op het oogenblik iets anders gevonden wordt dan streng hofceremonieel, stralende feesten, of zelfs maar het comfort van een goed verzorgde woning.

De zalen van dit paleis zijn herschapen in de kantoren en bureaux van het Nationaal Crisis-Comité en al dadelijk is rondom ons voelbaar het gejaagde tempo van veel haastig werk.

„Bent u met die opname nu nog niet klaar?” hoort onze laconieke fotograaf dan ook al gauw ongeduldig vragen. „Zoo komt de kunstmest nooit de deur uit!” We zijn toevallig 't eerst aangeland in een speciaal samengesteld bureau, waar met man en macht gewerkt wordt om over het gehele land de kleine land- en tuinbouwers met spoed tegen eene minimale vergoeding te helpen aan den voor hun noodlijdende ondernemingen anders niet te betalen kunstmest, die in deze maanden verwerkt moet

land- en tuinbouw, handel en nijverheid, organisaties van werkgevers en werknemers, en verenigingen van armenzorg en weldadigheid. Een plaatselijk comité wordt bovendien slechts als zoodanig erkend, wanneer het zich verbindt, 10 pct. van de beschikbare middelen aan het N.C.C. af te dragen. Dit beginsel bedoelt, in de organisatie der steunverleening het saamhoorheidsgevoel van geheel het land tot uitdrukking te brengen. Daartegenover staat, dat aan plaatselijke comité's van noodlijdende streken een grooter bedrag uit de kas van het N.C.C. kan worden uitgekeerd. Niet alleen in geld, doch ook in natura stelt het N.C.C. op aanvraag der plaatselijke comité's bijdragen beschik-

maatregelen en welke omvangrijke boekhouding al deze werkzaamheden meebrengen, en het is een verheffende gedachte, dat alle aan het N.C.C. verbonden krachten hun dagelijkschen nauwgezetten arbeid geheel (sommigen bijna geheel) belangeloos praesteeren.

Nog niet algemeen is bekend, welk een belangrijk aandeel H.K.H. Prinses Juliana heeft in de dagelijksche werkzaamheden van het door Haar

zamelingen, door de pers georganiseerd, afgezien nog van hetgeen deze aan de plaatselijke comité's afdroeg. In de periodieke bijdragen der rekeninghouders van den postgirodienst, die de dagelijksche ontvangsten van den laatsten tijd weer in stijgende lijn brachten, hoopt men eene geregelde bron van inkomsten te hebben aangeboord, waarin een basis gevonden zou kunnen worden voor verderen arbeid. Ca. 3.550 rekeninghouders zegden reeds periodieken steun toe, hetgeen een maandelijksch inkomen van ca. f 7000.— beteekent. (Zij die deze gelegenheid lieten voorbijgaan, kunnen nog het benodigde formulier bij het N.C.C. bekomen.)

* *

Maar daarnaast is de hulp noodig van ieder welkend en welwillend Nederlander. Want hoe dankbaar men ook zijn mag voor de sympathie en de medewerking, welke deze groote en doeltreffende steunactie allerwegen ondervond, — er zijn nog immer grotere bedragen noodig in de komende tijden, die althans in het dagelijksch leven nog weinig verbetering van belang zullen vertoonen kunnen

F. D'ALBEMARLE.

Behalve de boekhouding en de financiële zaken behandelt de financieel-commercieele afdeling ook den centralen aankoop van goederen, door de plaatselijke comité's aan hun beschermelingen te verstrekken. De dagelijksche leiding dezer afdeling (ressorteerende onder den penningmeester) is toevertrouwd aan den heer K. Collette.

baar. Deze bijdragen in natura zijn grootendeels giften van Nederlandsche industrieelen, doch daarnaast heeft het N.C.C. ook bij onderscheidene Nederlandsche fabrieken bestellingen geplaatst.

Werd er door het N.C.C. totnogtoe ongeveer fl. 550.000.— ontvangen aan giften en bijdragen, daartegenover distribueerde het over de plaatselijke comité's fl. 85.000.— in contanten; 100.000 stuks persterven; 1.100 ton kolen; 100.000 levensmiddelenbuns; 9600 pakketten levensmiddelen, 60.000 pakken kindermel. Verder groote hoeveelheden peulvruchten, hemden, dekens, schoenen, klompen en voor pl.m. fl. 17.500.— aan kledingstukken en bonneterie.

Wat nog in kas bleef, moet den weerstand vormen voor het moment, waarop de plaatselijke comité's in groteren getale en in hogere mate den bijstand van het N.C.C. gaan noodig hebben.

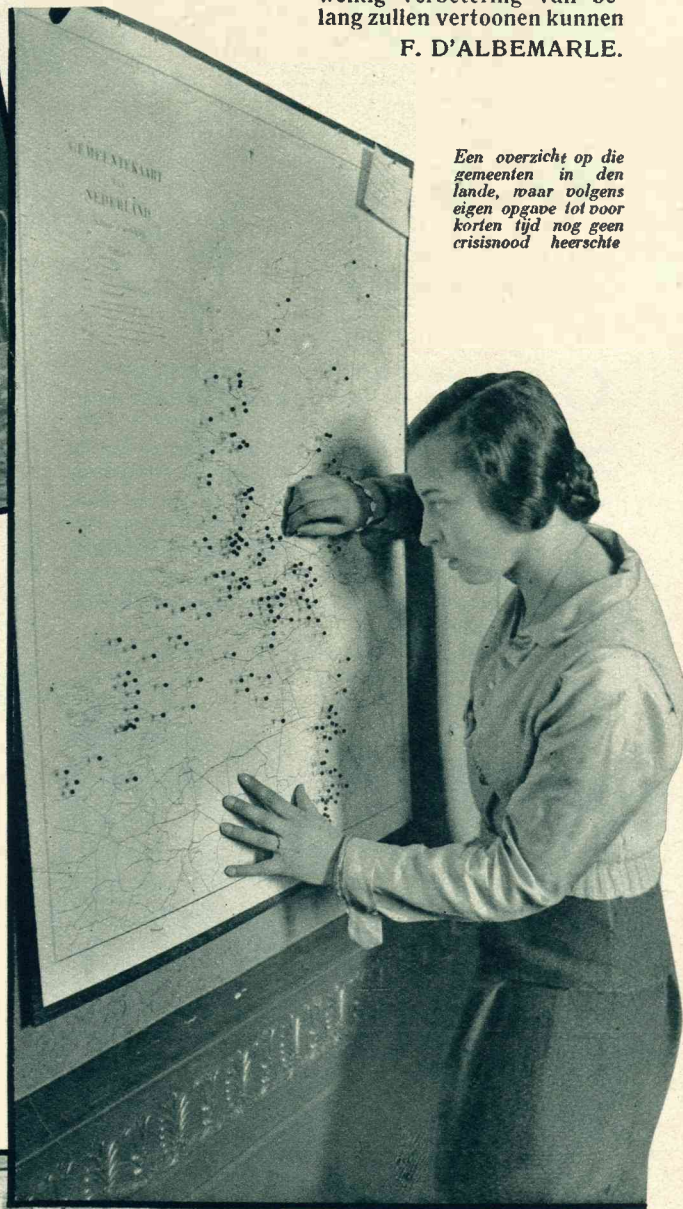
Naast deze algemeene steunverleening uit de eigen middelen van het N.C.C. en geheel los daarvan staat bovendien nog de verstrekking van schoeisel, kleding, dekking enz. aan werklozen, welke gefinancierd wordt uit de Rijksbijdrage van fl. 750.000.—, volgens regelen, door de regering gesteld. (f 130.000 werd hiervan reeds uitgekeerd). Deze Rijksbijdrage komt dus alleen ten goede aan de werklozen, terwijl de steun uit eigen middelen van het N.C.C. bedoeld is zoowel voor werklozen als voor andere slachtoffers der crisis, in wier nood door instellingen van weldadigheid of andere in de gemeenten werkende organisaties niet of niet voldoende kan worden voorzien.

Bij den aankoop door de plaatselijke comité's van de hierboven bedoelde kolen, kleding, schoeisel, enz. is nog zeer belangrijk de bemiddeling van de commercieel-financieele afdeling van het N.C.C., die tegen uiterst geringe prijzen deze goederen inkoopt van industrie en handel.

Men zal begrijpen, welk een uitgebreide correspondentie, welke omslachtige administratieve

geïnstalleerde Comité. Geruimen tijd nam zij in den beginne stipt elken dag van 9—12 en van 2—5 uur de plaats in van een ziek geworden medewerkster, en sedert dien blijft zij even punctueel dagelijks helpen op elke afdeling, waar zulks het noodigst blijkt. Men verklaarde ons, dat de uitmuntende geest, die er in de onderscheidene afdelingen heerscht, dan ook te danken is aan Haar goede voorbeeld en Haar tactvollen en prettigen omgang. Zij had o.a. een groot aandeel in het pousseeren der propaganda-zegels, die bruto fl. 5000.— in kas brachten.

Van de ingekomen giften is een bedrag van anderhalven ton te danken aan de in-

Een overzicht op die gemeenten in den lande, waar volgens eigen opgave tot voor korten tijd nog geen crisishoofden heerschte

Het contact met de plaatselijke Crisis-Comités of met de burgemeesters wordt onderhouden door eene uitgebreide afdeling onder leiding van mr. A. F. Pos, welke tevens de oprichting en samenstelling van dergelijke comité's en hunne aanvragen om steun behandelt.

De bakkers „vliegen” uit met de karren vol brooden. (Vlissingen).

WAAR

DE ZOETE BROODJES GEBAKKEN

Onze Zeeuwsche bakkers zijn hoogvliegers. Je kunt dat in de eerste plaats figuurlijk opvatten. Want we herinneren ons, dat de K.L.M. verleden jaar ter gelegenheid van 'n jaarvergadering van Zeeuwsche bakkers op Schouwen aan alle deelnemers een gratis vliegtuig aanbod, waarvan door zeer velen ook dankbaar gebruik werd gemaakt. Zoo populair was zelfs deze gastvrije aanbieding, dat de volgende dagen op Schouwen, en misschien ook wel elders het bekende spelletje: „alle vogels

De zoete Zeeuwsche brooden zijn blijkbaar voor den bakker ook een zoete last. (St. Philipsland).

vliegen”, nieuw leven kreeg en er nog altijd gedachteloze menschen waren, die bij het triomphantelijk uitgeroepen: „alle bakkers vliegen”, vergaten om hun hand in de lucht te steken!

Maar goed, ook in de werkelijke beteekenis van het woord zijn de Zeeuwsche bakkers hoogvliegers. Men moet er ons niet van verdenken, dat het er ons om te doen is, om de speciaal Zeeuwsche producten eens een pluimpje te geven. Daarvan zijn we verre en als het noodig bleek, hebben we in deze kolommen meermalen lucht gegeven aan onze kritiek. Maar nu willen we onverdeeld roemen, en steunen daarbij op de goede reputatie, die het Zeeuwsche bakproduct in den vreemde geniet. Het is niet alleen, dat buiten Zeeland het echte Zeeuwsche tarwebrood zoo wordt geprezen en als een bijzondere lekkernij wordt genoemd, ook de tentoonstellingen weten in deze een duchtig woordje mee te spreken en geen bakkerij in Zeeland, of men zal er de noodige medailles en getuigschriften aantreffen, die van spannende veldslagen en glorierijke overwinningen getuigen.

Waarom danken de Zeeuwen deze reputatie? Ik geloof dat er, behalve natuurlijk de hoofdoorzaak, dat de kunst in zooveel gevallen van vader op zoon overgaat,

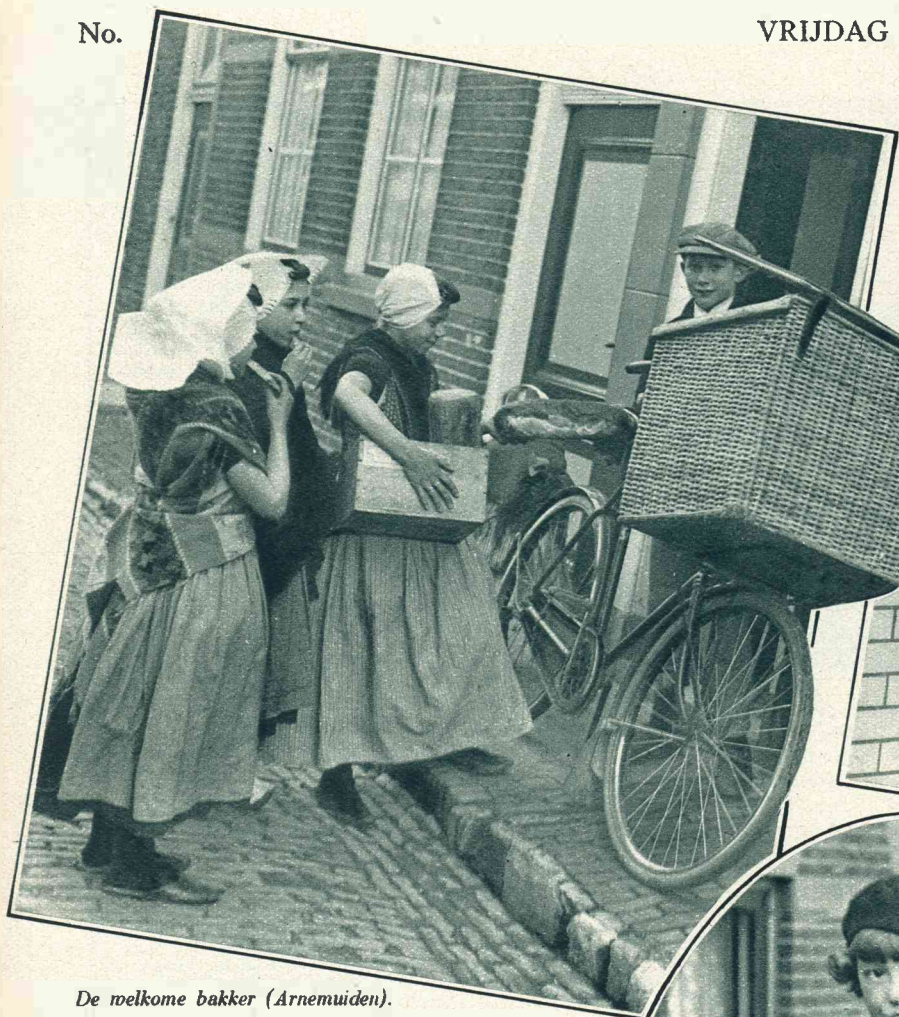
WORDEN

Nieuwe voorraad....

.... die ook den bakker zelf zou kunnen verleiden.
(Middelburg.)

De welkome bakker (Arnhemuiden).

er nog twee andere oorzaken zijn, waaraan het Zeeuwsche product zijn goeden naam dankt.

Allereerst is van belang dat er, vooral op de dorpen, gelegenheid bestaat om nog genoeg tijd en aandacht te besteden aan ons belangrijkste voedsel. Men kan hier nog langzamer en dus zorgzamer werken. Dan is van belang, dat over het algemeen op het

In de bakkerij.

risten op staanden voet veroveren, en zeker het hunne bijdragen tot de ontwikkeling van het vreemde-lingenverkeer in ons gewest!

Sommige van deze lekkernijen verdwijnen ook, zooals de heerlijke kersenvlinders, die altijd zoo'n speciale attractie vormden voor de marktbezoekers en die konden wedijveren, zowel wat het uiterlijk als het innerlijk betreft, met de heerlijkste lekkernijen, die een beproefde kok ons weet voor te zetten.

Kort en goed, voor Zeeland geldt: Zooals het brood thuis smaakt, smaakt het nergens! Een variatie op een spreekwoord, die bedoeld is als pluim op den hoed van allen die het verdienen.

Ons dagelijksch brood.

De fijnproever. Hij weet heel goed hoe de bolussen smaken.

platteland betere grondstoffen worden gebruikt dan in de groote steden, waar een moordende concurrentie de kwaliteit van het product niet ten goede komt.

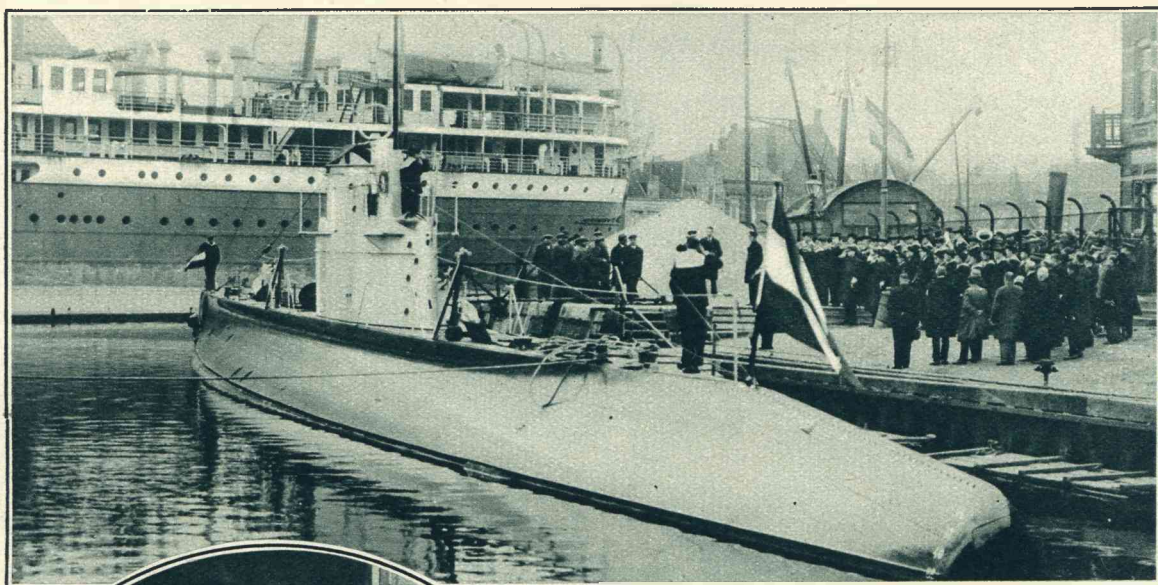
Hoe dit ook zij, Zeeland heeft op het gebied van bakken een welverdienden goeden naam. En wij, die overal komen, mogen wel geloofd worden, als we zeggen, dat de koekjes in Stavenisse al even lekker zijn als die in St. Anna ter Muiden, en dat het banket in Philippine een vergelijking met dat te Souburg glansrijk kan doorstaan. Dit neemt niet weg, dat elk dorp en op dat dorp weer elke bakker zijn eigen specialiteit heeft, die een verdienden roem bezit.

En dan zijn er nog de specifiek Zeeuwsche baksels, zooals bijvoorbeeld de onvolprezen bolussen oftewel jikkemienen, die de harten van alle toe-

Een paar, dat de zoete Zeeuwsche broodjes eere aandoet.

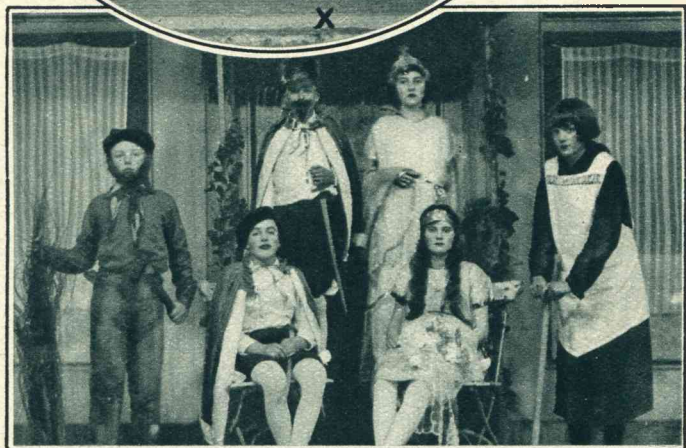

De koninklijke maatschappij De Schelde leverde de vorige week aan onze Marine de onderzeeboot O 14 af, welke op haar werv is gebouwd. Onze foto brengt het oogenblik der officiele overdracht in beeld.

Zeeuwsch Nieuws

De heer A. P. J. de Bleeck vierde 1 Maart j.l. zijn zilveren jubileum als secretaris, gemeente-ontvanger en ambtenaar van den burgerlijken stand van de gemeente Koewacht. Na de huldiging ten Raadhuis poseerde de jubilaris tusschen van den Raad voor onzen fotograaf.

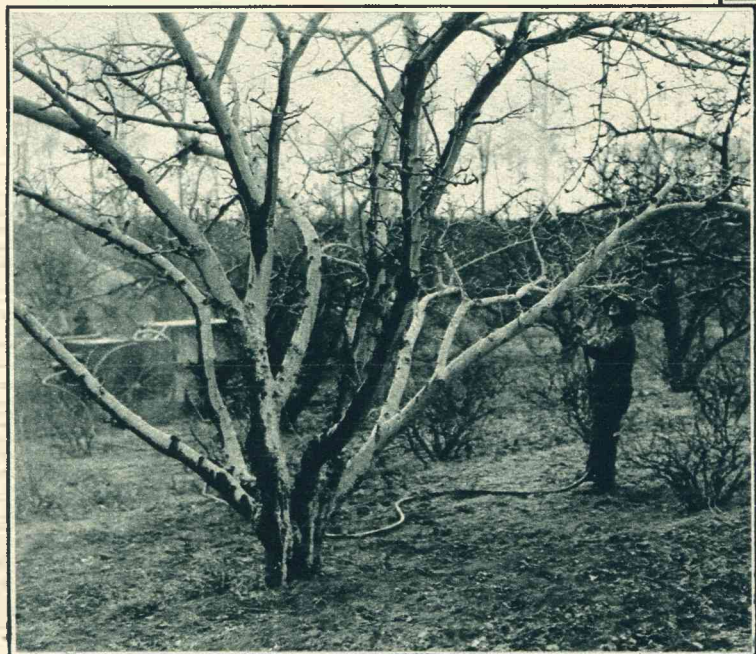
Te Breskens heeft de kindertooneelclub onder deel bijnaam „De schoone slaapster” opgevoerd.

Het was 2 Maart 25 jaar geleden, dat de afd. Goes van 't centraal genootschap voor Kinderherstellings- en Vacantiekolonies werd opgericht. Foto van het bestuur der jubilerende vereeniging.

In de grachten te Middelburg werden deze week de vogelhuisjes weer geplaatst.

De Zeeuwsche boomgaarden worden weer duchtig bespoten met carbolineum. 'n Kiekje van dat werk onder Nieuw- en St. Joosland.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den Officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg dat de politie proces-verbaal opgemaakt heeft tegen een inwoner, die achter zijn woning een straatje gelegd had van tegels, welke hij ten nadeele van den Rijkswaterstaat had weggenomen.

De Middelburgsche politie is er natuurlijk sterk voor, dat de menschen zich langs het goede pad voortbewegen, maar zij mag niet toestaan, dat men dit goede pad met gestolen tegels paveit.

Daar een der twee stads-ganzen door een hond was omgebracht, hebben welmeenende Goesche burgers gelden bijeengebracht voor den aankoop van een nieuwe gans. Dezer dagen heeft men het beestje laten zwemmen. B. en W. die ook een uitnodiging ontvangen hadden om bij de waterlating van de gans aanwezig te zijn, bleven weg. Waren blijkbaar bang voor vergissingen en voor een nat pak!

Onze Zeeuwsch-Vlaamsche correspondent heeft vernomen, dat op den weg van Hulst naar Clinge weer een nieuwe breifabriek wordt opgericht.

De ondernemer is bepaald niet bevreesd voor aanrijdingen. Ook is het mogelijk, dat aan de fabriek een stoppage-afdeeling verbonden is, die gaten in de muren terstond weer dicht.

Dezelfde correspondent deelt mee, dat Zeeuwsch Vlaanderen momenteel geteisterd wordt door gebrek aan water. Het Nationaal Crisis-comité heeft diensgevolge aan hoofden van scholen verzocht, ongewassen kinderen voorlopig niet naar huis terug te sturen, een bijzondere steunregeling voor melkboeren is voorts in overweging genomen en de ijsbanen moeten gesmolten worden.

De conservenfabriek te Kapelle is zoo goed als stilgelegd seint men ons. Hoe is 't mogelijk! We dachten juist dat er tegenwoordig juist zoveel „zaken” ingemaakt werden.

Uit Ierseke vernamen wij, dat misdadigers de fietsbel van den dokter hebben gestolen.

Wij vinden dit niet zoo erg; 'n geneesheer is wel gewoon dat men zonder belien „het heekje omgaat”.

Uit hetzelfde dorp bericht men ons, dat vorige week rook en vlammen uit de brievenbus bij 't postkantoor zijn opgestegen. Het vuur heeft veel correspondentie beschadigd.

De politie vermoedt, dat iemand een „brandbrief” gepost heeft.

De postduivenvereeniging „De blauwe doffer” te Hansweert, heeft na rijp beraad besloten om de „liefhebbers” te Waarde tot de organisatie toe te laten.

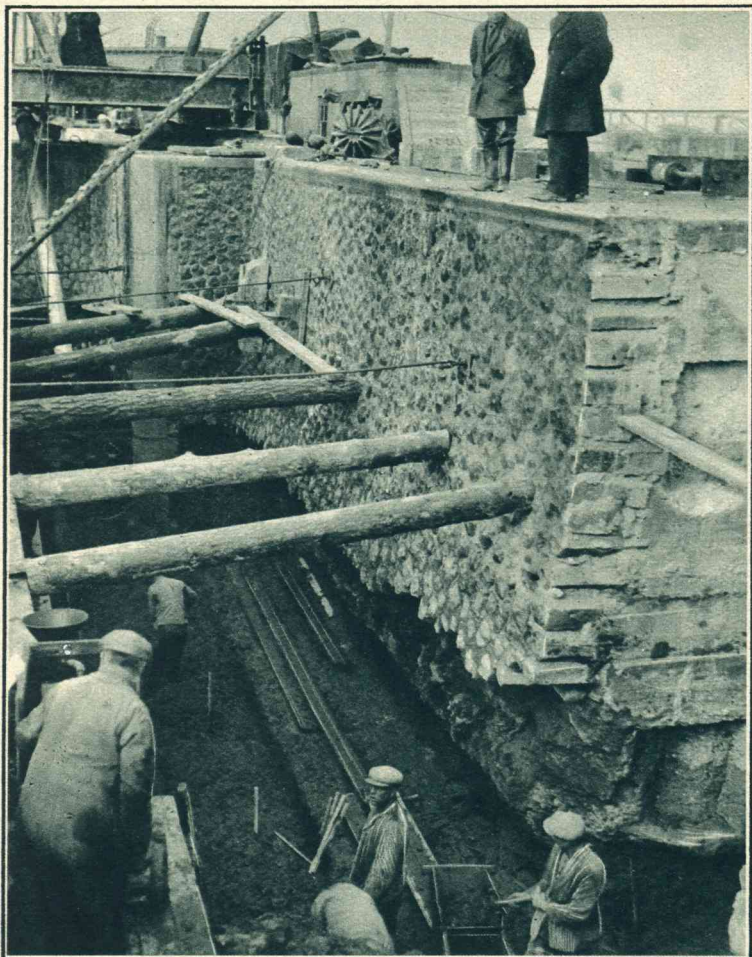
Vereeld door den omgang met de zachtmoedige duiven, weten de „Blauwe doffers” wat liefhebbersden toekomt.

De Commissaris der Koningin heeft een apotheker eervol ontslagen als lid der gezondheidscommissie.

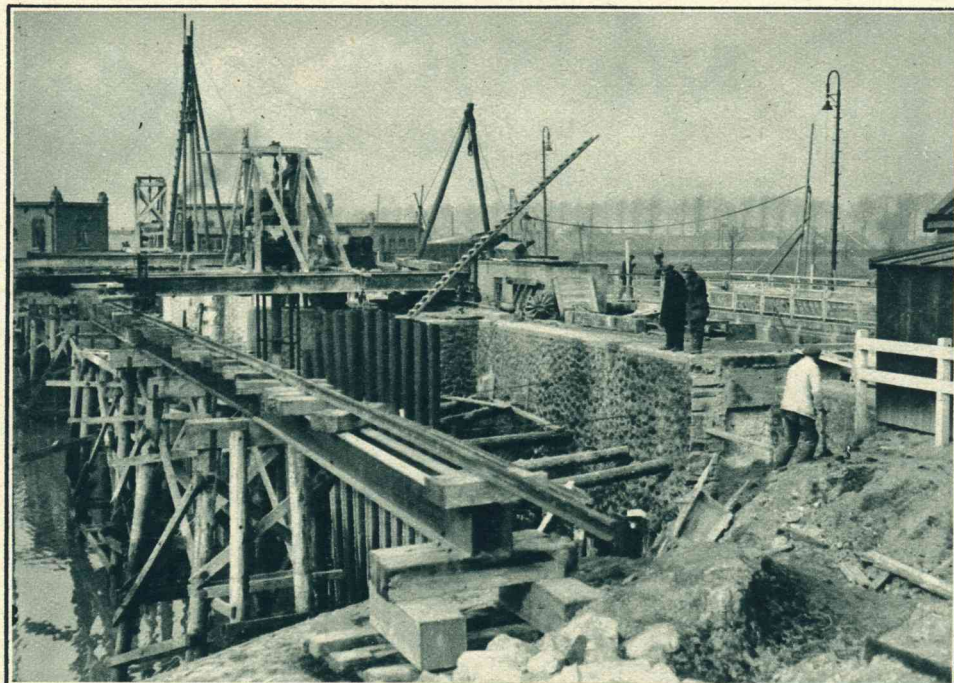
Optimisten verwachten van dit besluit een groote bevordering der gezondheid in Zeeland.

Tot de volgende week dames en heeren!!

De zwaar beschadigde muur van een der schutsluizen te Hansveert, die momenteel hersteld wordt.

Overzichtje van de werkzaamheden ter herstelling van een der sluizen te Hansveert.

De heer J. Polderman te St. Anna-land vierde z'n 40-jarig jubileum als gemeente-ontvanger. De jubilaris.

Bij het Zaterdagsche werk te Krabbendijke.

De heer van Vooren heeft onder groote belangstelling zijn 25-jarig dienstjubileum in betrekking bij N.V. Van Melle's Confectionery Works gevierd.

Onder groote belangstelling herdacht de heer A. Lodder het feit, dat hij voor 50 jaar in dienst kwam bij de Koninklijke Maatschappij De Schelde te Vlissingen. — De heer Lodder is thans baas op de timmerfabriek.

Bie oans in 't Zeeuwsche Land

door K. KOETS.

Nergens groeit de tervē milder,
Nergens groēner maalscher wei.
Nergens lekkerder petaten,
Dan gegroeid in Zeeuwsche klei.
Nergens vin je schoaner dreven,
Nergens mooier duun en strand.
Nergens rumer vargezichten,
Dan bie oans in 't Zeeuwsche land.

Nergens vin je, wir j'ok rondkiekt,
Zō een schat van kleurenpracht.
Nergens op de eēle wēreld,
Zō een keur van kleēderdracht.
Nergens is 't zō schoane en elder,
Nergens 't uusje zō an kant.
Nergens die schoan geschuurde stritjes,
Dan bie oans in 't Zeeuwsche land.

Nergens bin de jikkemienen,
Zoēter en zō lekker versch.
Nergens krieg je bie de koffie
Zeeuwsche beuterbabbelērs.
Nergens bin d'r mooier misjes,
Mie eur musse van fiene kant.
Nergens leuker boerenjongens,
Dan bie oans in 't Zeeuwsche land.

Nergens bluoft het je zō trekken,
Nergens voel je je zō thuus.
Altied ei je nog 't verlangen
Ni dat ouwe Zeeuwsche uus.
Wir je ok bint, 't zie ier of elders,
Altied voel je nog dien band,
Die je bindt en stevig vasthoudt,
An je ouwe Zeeuwsche land.

(Oast Zuud-Bevelands).

In onze provincie in 't algemeen, maar vooral ook in Arnemuiden begint zich een groot gebrek aan water voor te doen wegens de langdurige droogte. — Voor de wasch- en schuurgelegenheid halen de Arnemuidensche vrouwen het water uit de sloot, wat ze nogal droolijk opnemen.

Het Meisje buiten de Muren

door
PATRICK WYNNTON

Bij de ijzeren hekken van de kaden van Surambayo stond een uitgeteerd, door ellende en ontbering ontzenuwd en naar lichaam en ziel gesloopt wezen, dat den vuilen lap, die eens een hoofddekseel geweest was, uitstrekke en om een aalmoes smeekte. Lager had hij al niet kunnen zinken.

De poorten werden opengeworpen en de passagiers gingen naar buiten. Een inlandsche pakjesdrager wierp hem opzij, maar hij deed weer een stap naar voren. Er lag een vreemdsoortige, wezenloze uitdrukking op zijn gelaat, zooals van een man, die in zijn slaap wandelt. De bagage werd door het hek naar buiten gedragen en eindelijk zochten de passagiers zich een weg naar buiten.

„Mijnheer,” snikte Barney, terwijl hij zijn pet naar een der eersten, die de kade verliet, uitstrekke.

De passagier draaide zich even om en vroeg barsch:

„Wat moet je?”

„Mijnheer,” herhaalde Barney. Het was het eenige, wat hij uit kon brengen.

„Hier,” gromde de passagier en hij wierp hem een geldstuk toe, dat rinkelend op de keien viel. Hij grabbelde er naar tusschen de voeten van een van de dragers en stak toen opnieuw zijn pet uit. Het was geheel en al een mechanisch gebaar. Hij wist zelf nauwelijks, dat hij het deed. En hij wachtte. Het scheen wel, alsof de gloeiend-heete golven, die uit het plaveisel opstegen, hem zouden bedwelmen. Tot hij eindelijk tot de ontdekking kwam, dat de menigte verdwenen was.

Er bestond natuurlijk een zekere methode voor dit soort van werk. Een zekere brutaliteit was een allereerste vereischte. Je werkte zoo lang op het gemoed van je slachtoffer, tot het eindelijk over de brug kwam of... de politie je oppikte. Maar aangezien dit de eerste maal in zijn leven was, dat hij iets dergelijks gedaan had en hij op was van ellende en vermoeienis, zag hij geen kans dit nieuwe beroep op meer profijtelijke manier uit te oefenen. Hij liet zijn hand zakken en terwijl hij dit deed, scheen het of iemand zacht zijn arm aanraakte.

Hij draaide zich om en rinkelend rolde het geldstuk, dat hij zoojuist ontvangen had, weer over de keien.

„Mijnheer,” mompelde Barney wezenloos. Doch onmiddellijk daarop zag hij, dat hij zich vergist had.

Zij stond vlak voor hem en keek hem aandachtig en doordringend aan. Zij had grijze oogen — zooals hij zich later herinnerde — en de uitdrukking ervan was kalmeerend en bemoedigend. Eigenlijk was er in haar geheele houding iets geruststellends, iets bevredigends. Hij merkte op, dat zij geheel in het wit was gekleed en bijna even groot was als hijzelf. Zij fronste de wenkbrauwen een weinig.

„Neem mij niet kwalijk,” zei Barney en hij liet de hand met de pet zakken.

Haar oogen trokken zich samen, alsof zij hem aandachtiger wilde opnemen.

„Ik geloof, dat je koorts hebt,” zei zij toen.

Haar stem klonk helder, welhaast melodieuze. Het was niet het soort geluid, dat de ooren der mannen,

die aan de kust van Surambayo woonden, vaak streelde.

„Neen,” zei Barney, „ik heb geen koorts.”

Opnieuw nam zij hem aandachtig op.

„Dan ben je ziek,” voer zij voort. „Ik ben verpleegster geweest, weet je. Dus ik zie al heel gauw, wanneer er iets aan hapert. Een zonnesteek of iets dergelijks wellicht?”

„Ik weet het niet,” antwoordde Barney. De kade, de ijzeren poorten, de verwijderde gebouwen, die het helle zonlicht op voor de oogen pijnlijke wijze weerkaatsen, de olieachtige zee, de zwarte romp van de *Tantamin* hadden plotseling voor hem opgehouden te bestaan. De geheele wereld concentreerde zich in dit jonge ernstige gelaat, dat hem hier zoo van nabij aanstaarde.

En waar hij in zóó langen tijd een dergelijk lieflijk wezen niet gezien had en de tijd hem nauwelijks meer heugde, dat hij dergelijke vriendelijke woorden van vrouwenlippen had mogen vernemen, was alles, wat Barney hoopte en verlangde, dat zij voort zou gaan met spreken, onverschillig wat zij zei. Door haar mond sprak Engeland tot hem en 't bracht hem de lieflijke vrouwen in herinnering, die hij in dagen, die ver achter hem lagen, gekend had. Onwillekeurig werd er iets van de oude fierheid en zijn zelfbewustzijn in hem wakker.

„Of je staat op het punt van gebrek om te komen,” vervolgde zij.

Alles in hem kwam in opstand tegen wat deze woorden voor hem onthulden. Eerst nu zag hij in zijn volle waarheid het vernederende, het schandelijke van den toestand, waarin hij zich bevond. En hij kleurde tot in den hals.

„Houdt u mij ten goede,” stamelde hij, „het was niet mijn bedoeling dit... dit te doen. En... en ik wenschte het ook niet te doen.” Stotterend zocht hij naar woorden om een verklaring te kunnen vinden voor zijn wanhoopsdaad, maar hij vond geen enkele verontschuldiging en eindelijk brak hij, geheel in de war, het gesprek af. Zij keek om zich heen. Op enkele passen afstand stond een kruier te midden van koffers en andere bagage het geval grinnikend aan te kijken.

„Breng mijn bagage naar het andere einde van de haven,” gelastte zij hem.

„Ik denk, dat ik een taxi noodig zal hebben,” keerde zij zich daarop weer tot Barney. „Zou je er een voor mij willen zoeken?”

Hij boog. „Zeer zeker, onmiddellijk,” zei hij.

Meteen verdween hij in de richting van de kade. De kruier wierp hem een vloed van scheldwoorden naar het hoofd, toen hij hem voorbijging, maar Barney zag of hoorde nauwelijks iets of iemand. Voor het eerst sinds zeven jaar voelde hij zich volkomen in zijn element. Haar verzoek had hem eensklaps wederom tot de hoogte der waarachtige menselijkheid opgeheven. Hij zou een auto voor haar gaan zoeken en haar helpen instappen. Het was een gebaar van hoffelijkheid van haar kant, waarvan zij zich op het eerste oogenblik allerminst rekenschap had gegeven. Zoodat, toen hij eindelijk de Mall bereikte, hij in staat

was een taxi aan te roepen met een gezag in zij den inlandschen chauffeur grinniken deed.

Vervolgens hielp hij den kruier de bagage in den wagen laden.

„Kan ik u nog met iets anders van dienst zijn?” vroeg hij toen.

„Ik geloof het niet,” luidde haar antwoord. „Ik dank u vriendelijk.”

Hij bood haar zijn hand aan, toen zij instapte, welke zij aanvaardde. Toen hij voor de derde maal zijn pet afnam, was dit niet met het gebaar van een bedelaar. Juist even vóór de chauffeur zich achter het stuur wilde zetten, boog zij zich naar buiten.

„Een oogenblikje,” zei zij, terwijl zij Barney vriendelijk toelachte.

„Ik zie, dat er een sigarenwinkel aan den overkant is,” vervolgde zij, „zou je zoo vriendelijk willen zijn? Ik hoop, dat ik je niet te veel last bezorg? En... Turksche sigaretten, als je wilt.”

En tegelijkertijd stopte zij hem een biljet van tien dollar in de vingers. Zij zag, dat Barney aarzelde, en voegde er onmiddellijk aan toe:

„Neen, ik koop altijd mijn eigen sigaretten. Een doosje van twintig, als je zoo goed wilt zijn.”

„Maar natuurlijk,” antwoordde Barney, „het betekent niet de minste moeite voor mij.” En tegelijkertijd stak hij den weg over, met het bankbiljet stevig in de palm van zijn hand gedrukt. Het voelde nieuw aan. Welk een sensatie, eindelijk weer eens geld in de hand te hebben, al behoorde het hem dan ook niet toe. Tien dollars, welk een fortuin!

* * *

Stevig klemde hij het biljet in de palm van zijn hand en hij stapte den winkel binnen. De eigenaar der zaak keek hem achterdochtig aan, toen hij het biljet op de tafel legde en om sigaretten vroeg. Maar Barney scheen niets op te merken. Met zijn nieuwen aankoop in de eene, en het wisselgeld in de andere hand spoedde hij zich naar buiten.

Op dat oogenblik heerschte er een uiterst druk verkeer op de Mall en Barney had een volle vijf minuten noodig, om weer te kunnen oversteken. Maar toen hij op de plaats aankwam, waar zijn opdrachtgeefster was achtergebleven, was de auto verdwenen. Verbaasd ondervroeg hij den kruier, die onverschillig de schouders op haalde. De dame was weggereden, dat was alles wat hij wist.

„Maar heeft zij dan geen adres achtergelaten?” vroeg hij ontsteld.

De inlander schudde het hoofd en ging zijns weegs.

„Ik moet haar tot elken prijs trachten te vinden,” zei Barney.

Ziedaar een der voornaamste episodes uit het begin van ons nieuwste premieboek, getiteld „Het meisje buiten de muren”; een roman, die ongetwijfeld het succes van zijn voorgangers zal evenaren. En als men nu meet dat de laatste premieboeken, ondanks de steeds grootere oplagen, totaal zijn uitverkocht dan behoeven wij maar weinig hier aan toe te voegen, alleen dit: wacht niet te lang met de aanschaffing van dit prachtboek opdat ge niet te hooren krijgt wat honderden, die te lang wachtten, te hooren hebben gekregen: „het spijt me, het boek is uitverkocht”. Ten slotte: ook in dit boek bevindt zich een prijsvraag, voor welke oplossing als hoofdprijs een open eiken boekenkast is uitgelooft. Zooals gewoonlijk zijn onze premieromans bij al onze bezorgers, agenten of hoofdkantoren verkrijgbaar voor slechts 17½ ct., ingenaaid en 70 ct. in luxe prachtband

17½
cent

Uitslag van de Prijsvraag

VOORKOMENDE IN „DE GESTOLEN KOUSEBAND”

Op verzoek van de Administratie van de „Hollandsche Bibliotheek” deelen wij hier de oplossing mede van het letterraadsel, hetwelk voorkwam in het premieboek „De gestolen kouseband”. De gevraagde namen en woorden waren: Samuel Gaunt — Thomas Hamilton — Helen — Cecily — Sandhaven — Honi soit qui mal y pense — Kano — Havik — Bibliotheek — De drie steenen — Pyramide. De geheele zin luidt: De qualiteit van de premieboeken der Hollandsche Bibliotheek is prachtig. Bij de loting onder de duizenden mededingers uit het geheele land viel de hoofdprijs, de open eiken boekenkast, ten deel aan Mevr. v. d. Linden-Kramer, Joh. Vermeerstraat I bis Utrecht. De twaalf prijzen van F 2,50 elk vielen ten deel aan de Dames en Heeren G. Tempel, Noorderhagen 28 Enschede; K. van Belois, A. J. Kade 16, Goes; M. Pabon, A. Kramersingel 25, Coevorden; J. van Driel, Assendelftstraat 41b, Rotterdam; J. F. Baksteen, Hieronymuswal 17, Weert; G. Pasma-Riphagen, Amalia van Solmsstraat 17a, Groningen; S. M. W. Root, Marco Polostraat 242, Amsterdam; Evers, Raamstraat 15, Deventer; J. Vervoort, Hagenkampweg 168, Eindhoven-Gestel; A. Bax, Mesdagstraat 42, Huizum bij Leeuwarden; L. H. Beker, Pontanusstraat 37, Nijmegen; P. v. d. Sloot, Lulofstraat 57, De Haag. De prijzen worden dezer dagen naar de vermelde adressen verzonden.

Wij moeten er nogmaals op wijzen dat betreffende prijsvragen geen correspondentie gevoerd kan worden.

Dit is de boekenkast die als hoofdprijs wordt uitgelooft.

HET

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

KORTE INHOUD: Paul van Affelen, eenige zoon eener welgestelde weduwe, vertoeft sinds eenigen tijd als gast in een reizend circus van bescheiden afmetingen maar dat, door zijn prestaties, toch op een hoog peil staat. Hoewel hij als paardenliefhebber hoofdzakelijk met belangstelling voor het africhten van deze dieren zijn intrede in deze circuswereld gedaan heeft, wordt zijn aandacht allengs meer in beslag genomen door de leeuwentemster. Tine van Staveren, een beschaafd meisje dat de taak van haar overleden vader heeft overgenomen totdat haar collectie leeuwen in een of anderen dieren tuin een plaats gevonden heeft. Pauls moeder heeft met ergernis en ontstemming kennis genomen van de toenadering tusschen haar zoon en het circusmeisje en tracht hem nu met alle mogelijke middelen van een verbintenis voor het leven met de leeuwentemster af te houden, temeer daar zij reeds lang den wensch koesterde dat Paul in het huwelijk zou treden met zijn nichtje Lou, haar pleegdochter. Ook Lou is zeer verontrust daar zij zelf eveneens het ideaal koestert eenmaal de vrouw te worden van den rijken Paul; zij laat zich zelfs zoover gaan om op heimelijke wijze tweespalt teweeg te brengen tusschen Paul en Tine, waarin zij geholpen wordt door Tine's circusgenoot Erna, een Duitsche paardrijdster, die door jaloerie op Tine verteerd wordt. Voorts treden in den roman nog op de Arabische paardendresseur Sidi Moelay, de circusdirecteur Farber en Tine's oude knecht, een duister individu, die zich herhaaldelijk aan dronkenschap te buiten gaat.

Waarom, Paul?" hernam zij met bevende stem. „Omdat ik ervan overtuigd ben, dat je je liefde verspeelt aan een onwaardige, waarmee je blindelings in je verderf zult loopen."

„Waarom noemt u haar een onwaardige, moeder?" vroeg Paul, pijnlijk getroffen.

Zijn moeder begon aarzelend te spreken, begrijpend, hoeveel pijn zij haar zoon met haar woorden zou doen.

„Dat meisje zal je verderf zijn, Paul. Zonder te vragen, wie of wat zij was, met voorbijzien van afkomst en standing, om van het verdriet dat je wist, dat je mij zou aandoen, nog maar niet te spreken, heb je of ben je bezig een band te knopen, die tot je ongeluk moet leiden. Ik noem dat meisje onwaardig, omdat ik weet, wie en wat zij is. 't Is een schepseltje met hoogst verdachte familierelaties. Weet je wel eens, dat haar eigen zuster zelfmoord heeft gepleegd?"

„Zelfmoord?" viel Paul haar met schorre stem in de rede.

„Zelfmoord, het meisje verdrong zich. De geschiedenis, die eraan zit vastgeknoot, zal ik je maar niet verhalen, zij doet er hier minder toe."

„Maar het meisje, moeder, Tine zelf?" stiet Paul met moeite uit.

„Een comediante, beste jongen, een onwaardige intrigante. En daarmee zou jij je willen encanailleeren? Je hebt niet geweten wat je deed, Paul, je bent blindelings in een val gelopen, die voor je is uitgezet. Gelukkig, dat we nog bijtijds je oogen kunnen openen."

„Hebt u bewijzen voor hetgeen u zegt, moeder?"

„Ja, dwaze jongen, hier lees dezen brief maar eens door."

De oude dame reikte hem het schrijven over, dat zij uit Zutphen had ontvangen en Paul had nog maar een enkelen blik op de regels geworpen, toen hij haar den brief weer teruggaf.

„Anoniem, moeder," sprak hij minachtend, „zoo een ontving ik er ook. Vuil gezwadder, insinuaties uit de duivel weet welken hoek."

„Je weigert het te lezen, Paul? Geloof je, dat men zooiets zonder een enkelen grond schrijft?" vroeg mevrouw van Affelen haastig en verschrikt.

„Ja, ik weiger zooiets te lezen!" antwoordde hij vastberaden. „Dit zijn niet te controleeren verdachtmakingen, ik acht het zelfs beneden mijn waardigheid er onderzoek naar te doen. Door ook maar een oogenblik aan de leugenachtigheid van die berichten te twijfelen, gevoel ik, dat ik het meisje zou beleedigen, dat mijn vrouw zal worden."

Paul zag zijn moeder plotseling verbleeken en met zachte, gevoelige stem, die de oude vrouw diep in het hart trof, ging hij voort: „Moedertje, u heeft me bedroefd en teleurgesteld. U begint met me te verwijten, dat ik zonder eenig onderzoek en zonder met standsverplichtingen rekening te houden mijn hart heb geschonken aan een meisje, dat door u een onwaardige wordt genoemd. Meent u echter, dat mijn hart dien eisch van het nuchter verstand zou hebben geduld? Misschien, moeder, zult u het dweepzucht noemen of anders verblindheid, maar ik bezweer u, dat beiden mij vreemd zijn als ik zeg, dat ik vanaf de eerste ontmoeting met Tine van Staveren wist, dat zij eerlijk, oprecht, goed en lief was. Mijn hart had geen onderzoek naar haar deugden noodig, moeder, het voelde ze aan en het zei me ook, dat alles, wat slecht genoemd kon worden, vreemd aan haar was. Om standsverschillen of verplichtingen heb ik me nooit bekommerd, u weet, dat ik altijd heb gezocht naar de innerlijke waarden van de menschen, die ik ontmoette in het leven. Ik ben heilig overtuigd van Tine's ziele schoon en dat is voor mij voldoende waarborg, dat ze u als schoondochter waardig is en dat ik met haar als vrouw mijn levensgeluk verzekerd kan achten."

„Men gelooft zoo spoedig, Paul, dat het levensgeluk samenhangt met de vervulling van een lieven wensch," wierp mevrouw van Affelen zwakjes tegen.

„Moeder, het is voor het eerst in mijn leven, dat ik het u bekennen kan, maar ik doe het dan ook met de absolute overtuiging van de oprechtheid en de diepte van mijn gevoelens: ik heb dit meisje lief en nooit heb ik een vrouw ontmoet, die zooveel teedere en lieflijke aandoeningen in me heeft gewekt als zij. Als ik ook maar een oogenblik dacht, dat ik slechts een voorbijgaande genegenheid voor haar koesterde, zou ik niet aarzelen mij bij dit verlangen neer te leggen: ik zou het meisje opgeven. Maar nu kan ik niet, moeder, mijn diepste eigen gevoel ik als het ware met haar samengegroeid, ik voel me een geheel ander mensch, een rijker, beter en gevoeliger mensch in haar gezelschap en haar opgeven zou betekenen dat ik vrijwillig en roekeloos het beste deel van mezelf wegwierp."

Paul had met vuur gesproken en mevrouw van Affelen was zachtjes beginnen te snikken. Tranen in de oogen van zijn moeder bespeurend, wendde Paul zich van haar af om zijn zelfbeheersching niet geheel te verliezen en na

een oogenblik ging hij op zachten en licht-verwijtenden toon **No. 9** voort: „Maar moederlief, hoe komt het eigenlijk dat u, die mij geleerd hebt nooit iemand oppervlakkig te beoordeelen en naar het beste in den mensch te zoeken, er thans zoo gauw toe gekomen is aan laffe, anonieme insinuaties geloof te slaan?"

Mevrouw van Affelen gaf op dit verwijt, waarvoor zij eenigen grond aanwezig wist, geen antwoord, doch bepaalde er zich toe Paul's eerste ontboezeming aan te vallen. Haar tranen drogend wierp ze hem tegen: „Maar jongenlief, je spreekt van je hart alsof dit onfeilbaar was. Maar het tegendeel is waar, Paul, ons hart is helaas maar al te zeer geneigd de fouten en tekortkomingen van dengene, tot wien het zich aangetrokken voelt, te verkleinen of geheel over het hoofd te zien. En als dit reeds geldt bij alledaagsche aandoeningen van sympathie, hoe blind en doof moet het dan wel zijn als er liefde in het spel is?"

Kijk eens, beste jongen," veranderde zij plotseling van toon en onderwerp, „ik heb op verrassingen van deze soort nooit gerekend. Ik heb je na je meerderjarigheid alle vrijheid geschonken om te doen en te laten wat je verkoos, maar nooit is de gedachte bij me opgekomen dat je van je onafhankelijke positie gebruik zou kunnen maken om tot dwaasheden als deze over te gaan. Je weet dat ik me had gedroomd eenmaal iemand als schoondochter te begroeten die ons na aan het hart ligt en die jou, ik wil het je nu wel bekennen, met hart en ziel bemint. Jij bent wellicht blind gebleven voor haar uiterlijke aantrekkelijkheden en haar vele goede eigenschappen, maar Lou is..."

Paul's driftig gebaar deed haar zwijgen.

„Ik heb nooit bijzondere genegenheid voor Lou gevoeld, moeder," onderbrak Paul. „Dat wil niet zeggen, dat ze me geheel onverschillig is, integendeel, ze ligt me nader dan menige andere jongedame uit onzen kring, maar liefde heb ik nooit voor haar gevoeld. Nochtans zou ik om uwentwil bereid zijn geweest haar te vragen... als Tine niet in mijn leven gekomen was. Ik kan aan een verbintenis met Lou niet meer denken zonder afkeer; nu ik weet en voel wat man en vrouw moet samenbinden, willen zij in waarheid gelukkig zijn, nu zou het een verachtelijk spel zijn met alles wat den mensch heilig en dierbaar moet blijven, als ik haar aan me bond. Ik zou haar en mezelf hopeloos ongelukkig maken, moeder."

„Het strekt je tot eer, Paul, dat je er onomwonden voor uitkomt, dat Lou niets voor je beteekent. Als je op die manier eerder tot me had gesproken, zou ik je gevoelens, die in elk geval eerlijk zijn, hebben geapprecieerd en ontzien en ik zou de teleurstelling gedragen hebben, hoe zwaar het me ook gevallen zou zijn. Als je me dan echter maar een schoondochter had gepresenteerd, die ik waarlijk had kunnen hoogachten en liefhebben. Maar dit meisje zal ik nooit, nooit, hoor je, in mijn huis dulden."

Zij eindigde op heftigen toon en met een ruk haar fauteuil achteruit schuivend, stond zij op en keek Paul aan. Zij ontstelde van dien blik, er lag een uitdrukking in, die haar pijn deed en die haar ervan overtuigde, dat hij er niet aan dacht ook maar een duimreed te wijken van den weg, dien hij was opgegaan.

„Moeder," begon Paul plotseling met zachte stem terwijl hij voor haar ging staan, „als u Tine kende, zou u zoo niet spreken. U zou de eerste zijn die met me instemde dat het meisje in alle opzichten waardig is uw dochter te zijn. Bedenk moeder, dat zij slechts voor korten tijd rechtstreeks met het circusleven in aanraking kwam en dat zij haar opvoeding ontving op een bekende kostschool. Ze is dan misschien van een anderen stand dan den onzen, maar beteekent stand dan zooveel in uw oog, dat mijn geluk eraan zou moeten worden opgeofferd?"

„Geluk?" vroeg mevrouw van Affelen op schamperen toon. „Geloof je een oogenblik dat je je levensgeluk zou kunnen vinden in een verbintenis met dat meisje? Ik ben er van overtuigd dat je na korten tijd je overvrijd besluit diep zou betreuren, mijn jongen, en dat je me spoedig zou toegeven dat je een onvergeeflijk domme vergissing hebt begaan. Geef dat meisje op, Paul, als je je moeder en jezelf niet hopeloos ongelukkig wilt maken."

Paul wierp zijn moeder een medelijdenden blik toe, hij voelde welk een groot leed hij haar berokkenen zou door aan zijn plannen te blijven vasthouden. En toch wilde noch kon hij doof blijven voor de stem van zijn hart. Hij twijfelde er niet aan of zijn moeder zou haar verzet opgeven, als zij zag dat zijn besluit om Tine te trouwen vaststond en hij was overtuigd dat het leed van vandaag ruimschoots zou worden vergoed door de liefde die haar van de zijde van Tine eenmaal ten deel zou vallen.

Mevrouw van Affelen vergiste zich in het zwijgen van haar zoon; van meening dat zij hem aan het wankelen had gebracht, drong zij aan: „Toe, mijn jongen, doe je moeder dat groote verdriet niet aan, geef haar op en blijf hier. Als je een telegram zendt dat een ernstige aangelegenheid je verhindert terug te keeren, ben je op een fatsoenlijke manier van dat gezelschap af. Toe, Paul, wil je je moeder..."

„Nee," viel hij haar vastberaden in de rede, „ik kan noch wil haar opgeven. Misschien zou ik het zelfs niet kunnen... als het waar was, wat men u in dien brief geschreven heeft, ook niet al zou ik het willen. Laten wij dit gesprek, dat ons beiden pijnlijk is, eindigen, moederlief," vervolgde hij smeekend, „het dient nergens toe langer aan te dringen. Ik zal alles aan Tine overlaten. Hoewel zij mijn bedoelingen geraden moet hebben, heb ik nog niet met haar

De „Hoogeschool” te Franeker vóór 150 jaar

NAAR EEN KOPERGRAVURE UIT DIEN TIJD.

gesproken, maar ik zal het spoedig doen. Zegt zij „ja”, dan hoop ik dat u bij uw besluit om haar niet te ontvangen niet zult blijven, ik weet zeker dat u haar spoedig zult liefhebben...”

Het binnentreden van Lou, die in de meening verkeerde dat het onderhoud waarvan ook zooveel voor haar afhing nu wel geëindigd zou zijn, maakte het mevrouw van Affelen onmogelijk antwoord te geven. Lou bespeurde onmiddellijk dat haar komst ongelegen kwam en zij wendde zich reeds om, teneinde het salon te verlaten, toen Paul, wien haar aanwezigheid onder deze omstandigheden hoogst welkom was, haar terugriep.

„En Lou, vertel me nu eens welken indruk de circusmensen op je hebben gemaakt?” vroeg hij lachend.

„Och, ik heb me geen meening omtrent hen gevormd, Paul,” ontweek het meisje zijn vraag, „mijn bezoek was te vluchtig om een oordeel te kunnen vellen.”

„Zijn jullie zonder wederwaardigheden thuisgekomen?” hernam de jonge man, wien het erom te doen was, de aandacht van zijn moeder van het pijnlijk onderhoud van zoeven af te leiden.

Op Lou's bevestigend antwoord begon hij uit te weiden over zijn dresuurlessen en over de paarden, totdat het binnenbrengen van de post hem gelegenheid gaf zich te verwijderen.

Terstond nadat Paul het vertrek verlaten had, keek Lou haar tante met gespannen verwachting aan. Mevrouw van Affelen begreep dien blik en zuchtend en terneergeslagen deelde zij het meisje het onbevredigend verloop van het onderhoud met Paul mee.

„Alles schijnt verloren te zijn, kindlief,” besloot zij bitter, „hij is niet te te vermurwen van dat schepsel af te zien.”

„Zelfs niet na het lezen van dien brief dien u ontving?” vroeg Lou verstoord.

„Hij heeft geweigerd dien te lezen, hij maakte er zich af met te zeggen dat hij geen waarde hecht aan anonieme beschuldigingen.”

„Maar u heeft hem toch zeker wel gezegd welk een obscure familie dat meisje heeft, tante?” vroeg Lou wanhopig.

„Ik heb het hem gezegd, maar dat maakte absoluut geen indruk op hem. Hij heeft zijn zinnen nu eenmaal op het schepsel gezet en hij wil er geen kwaad van hooren. Er is nog slechts een kleine kans om dit ongeluk te voorkomen, hij heeft het meisje nog niet gevraagd en het is altijd nog mogelijk dat ze hem afwijst. Naar wat wij van haar weten lijdt het echter geen twijfel of zij zal onmiddellijk een toestemmend antwoord op Paul's aanzoek geven.”

„Hij heeft het meisje nog niet gevraagd, zegt u, tante?” vroeg Lou peinzend.

„Neen, maar hij zal er nu niet lang meer mee wachten,” antwoordde mevrouw van Affelen somber. „Ons gesprek zal de uitvoering van zijn voornemen wel verhaasten. Och kind, dat ik dit op mijn ouden dag nu toch nog beleven moet...” klaagde zij met een snik in haar stem.

„Zou... zou er geen middel zijn om dat schepseltje te bewegen „neen” te zeggen, tante?”

„Een middel? Ja, welk middel, Lou? Haar geld aanbieden zal vruchteloos zijn, zij zal er altijd nog meer voordeel in zien Paul's vrouw te worden.”

„Wanneer gaat Paul weg, vanavond of morgen?” informeerde Lou plotseling, met een nadenkend licht in haar oogen.

„Morgen vroeg, ik meen met den tweeden trein,” antwoordde haar tante.

„Het circus wordt vandaag naar Nijmegen verplaatst. Ik vervloek het oogenblik waarop hij dat verwenschte gezelschap ontmoet heeft,” eindigde zij bitter.

Verstrooid keek Lou haar aan en plotseling stond zij op.

„Wilt u me voor eenige oogenblikken verontschuldigen, tante, ik wilde nog even een paar regels schrijven.”

„Goed, kind, ga maar” stemde mevrouw van Affelen toe, „maar laat je me niet zoo lang aan mijn verdrietige gedachten over? Je begrijpt wel hoe ik op het oogenblik te moede ben, nietwaar?”

Het meisje kuste de oude dame vluchtig op haar wang en met de belofte direct terug te keeren, begaf zij zich naar haar kamer. Hier schreef zij haastig een kort briefje, adresseerde dit met verdraaide hand aan: Mejuffrouw Tine van Staveren, per adres Circus Farber, Nijmegen, en bracht het daarna onmiddellijk naar de brievenbus. Met een vastberaden licht in haar oogen keerde zij naar huis terug en toen mevrouw van Affelen in den loop van den middag en den avond telkens weer opnieuw over het ongeluk en verdriet begon dat haar leven dreigde

te vergiftigen en op plannen zon, om Paul toch nog van zijn noodlottig voornemen af te brengen, verwonderde zij er zich over dat Lou niet, zooals gewoonlijk, met haar klaagliederen instemde en slechts weinig belangstelling toonde voor het onderwerp waarbij haar toekomst zoo nauw betrokken was.

Voor zij zich dien avond ter ruste begaf deelde Lou haar tante terloops mee dat een harer vriendinnen haar had verzocht haar den anderen middag voor eenige uren naar Amsterdam te vergezellen en toen mevrouw van Affelen haar bereidwillig toestemming gaf om mee te gaan, slaakte het meisje een zucht van verlichting en ging gerustgesteld naar boven.

HOOFDSTUK XVII

EEN BENEVELD VOORUITZICHT

Paul vertrok den anderen morgen naar Nijmegen. Zijn moeder had tot het laatste oogenblik nog moeite gedaan om hem terug te houden, maar haar aandrang was tevergeefs geweest. Hij had haar nogmaals uitdrukkelijk verzekerd dat hij zich alle vrijheid met betrekking tot zijn plannen voorbehield, al had hij haar niet verheeld dat hij leed bij de gedachte, dat hij zich tegenover den wil van zijn moeder stelde. Zelfs had Paul nog een poging gedaan, haar over te halen haar verzet tegen zijn voornemens op te geven, maar hij was daarbij op een hardnekkigen tegenstand gestuit. Mevrouw van Affelen, die zoo plotseling haar liefsten wensch, een verbintenis tusschen Paul en Lou, in rook zag vervliegen, was er zelfs niet toe te brengen door een persoonlijk bezoek aan het circus met Tine van Staveren aanraking te zoeken, teneinde zich een eigen en onbevungen oordeel omtrent het meisje te kunnen vormen. Koel waren moeder en zoon gescheiden, zij met het voornemen, het meisje waaraan Paul zich naar haar meening op het punt stond te verslingeren, nooit in haar nabijheid te dulden en met de stille hoop in het hart, dat er nog iets gebeuren mocht waardoor Paul's plannen vrijdeld zouden worden, en hij, brandend van verlangen, om zich eindelijk tegenover Tine uit te spreken en overtuigd dat het hem wel gelukken zou den tegenstand van zijn moeder te overwinnen.

Na zijn aankomst in Nijmegen vond hij alle leden van het gezelschap druk bezig met den opbouw van de stallen en de circustent, die een plaats hadden gekregen op het Kelfkensbosch. Paul werd hartelijk begroet, alleen bespeurde hij eenige verlegenheid in Tine's houding tegenover hem, die hij veroorzaakt dacht door het voorgevallene met Willem in den laatsten nacht van zijn verblijf in Zutphen.

Van Moelay vernam Paul dat de leeuwenoppasser zich, na de afstraffing die hem was toegediend, kalm gehouden had, maar hij merkte gedurende de werkzaamheden tevens op, dat de man niet kon nalaten nu en dan een heimelijk sarrenden blik op den Arabier te vestigen.

Gedurende de reis had Paul eenige malen overwogen of hij er geen goed aan zou doen Gottlieb Farber, die ongetwijfeld met Tine's omstandigheden en haar familieaangelegenheden het beste op de hoogte was, deelgenoot te maken van zijn plan om aanzoek te doen naar de hand van het meisje. Dit denkbeeld was hem ingegeven door de hoop dat de directeur hem, voor hij den beslissenden stap deed, gerust zou stellen omtrent de betrekkingen die er tusschen Tine en den oppasser bestonden en omtrent de verdachtmakingen die zoowel hem zelf als zijn moeder ter oore waren gebracht.

Tenslotte had hij die gedachte echter laten varen en zijn kwellende angst, dat er iets kon zijn dat het meisje dat hij liefhad in de oogen van zijn moeder onmogelijk zou maken als zijn vrouw, met geweld van zich afgeschud.

Met het voornemen Tine uit te noodigen een wandeling met hem te maken en haar alsdan de bekentenis te doen, die hem al sinds eenige dagen in den mond lag, begaf Paul zich in het middaguur naar haar wagen. Hij vond het

compartiment verlaten en van meening, dat zij bij de leeuwen vertoefde, die eenige uren geleden van het stationsemplement naar den stal waren overgebracht, zocht hij haar bij haar viervoetige medewerkers. Tot zijn verwondering en teleurstelling vernam hij daar, dat het meisje juist naar het station was gegaan, doch tegen het diner terug hoopte te zijn.

„Naar het station?” vroeg Paul verrast, „is de juffrouw dan op reis?”

„Ja,” viel de Duitsche in, die Paul's vraag had opgevangen. „Tine heeft vanmorgen een brief ontvangen en ik hoorde haar aan den directeur verlof vragen voor een paar uur naar Arnhem te mogen gaan.”

Zich ongerust afvragend, wat het meisje zoo plotseling had kunnen bewegen naar een stad te gaan waar hij wist dat zij geen kennissen had, bracht Paul den middag met den Arabier bij de paarden door. Hij zag Tine tegen zes uur terugkeeren en liep haar met een glimlach tegemoet.

„Ik heb je gemist, Tine, ik vind het niet aardig, dat je bent gedeserteerd zonder me te waarschuwen,” begon hij, het meisje zijn hand aanbiedend.

Slechts aarzeland legde zij haar hand in de zijne.

„Ik moest onverwachts op reis,” merkte zij verontschuldigend op, „en ik had geen gelegenheid het u mee te deelen, meneer van Affelen.”

„Alweer dat meneer van Affelen,” riep hij quasi-verstoord uit, „hoe vaak heb ik u nu al niet aan onze afspraak moeten herinneren, dat we het meneer en juffrouw zouden laten varen?”

Glimlachend keek hij haar aan, maar de pijnlijke en verlegen blik, die hem trof, maakte hem plotseling ernstig en bezorgd.

„Scheelt er iets aan, Tine?” roeg hij met zachte stem.

„Een beetje hoofdpijn,” antwoordde het meisje, haar best doend een luchtigen toon aan te slaan.

Weer trof hem die pijnlijke blik en haar opmerkzaam beschouwend, bespeurde hij dat zij bleek was en geloofde hij zelfs dat zij gehuild had. Zijn onrust deed hem zoeken naar een inleiding voor de vraag wat het was, dat haar emotie had gewekt, maar Tine voorkwam hem. Voor haar wagen gekomen bleef zij even staan en bood hem met afgewenden blik haar hand.

„U moet mij verontschuldigen als ik niet aan het diner deelneem,” verzocht ze met een stem die zij niet geheel in haar macht scheen te hebben. „Ik ga nu rusten, misschien ben ik dan morgen weer de oude. Goedenavond en goedennacht, meneer Paul.”

Met groeiende bezorgdheid zocht hij haar blik, maar zij vermeerde het zorgvuldig hem aan te zien en plotseling wipte zij het trapje van haar wagen op.

„Goedenavond, Tine, en mijn beste wenschen,” riep hij haar schor toe, verbijsterd als hij plotseling was door haar vreemde houding en toon.

De deur van het compartiment sloeg toe en verontrust verwijderde Paul zich. Het was duidelijk dat Tine zich met opzet op zekeren afstand hield en herhaaldelijk vroeg hij zich af of haar plotselinge reis in verband kon staan met deze verwijdering. Op een oogenblik kwam hem de anonieme briefschrijver weer in herinnering en vreesde hij, dat deze thans ook het meisje rechtstreeks in zijn duistere bedoelingen betrokken had. Voor het eerst wijdde hij nu bijzondere aandacht aan de vraag wie zich achter die insinuerende epistels verborgen hield, maar hij kon tot geen enkel stellig vermoeden komen omtrent de identiteit van den schrijver.

Paul kreeg Tine dien avond niet meer te zien en voortdurend gekweld door allerlei vragen die zich met betrekking tot haar leven aan hem opdrongen, ging hij vroeg ter ruste. Na een ellendigen nacht begroette hij den aanblikenden dageraad met blijdschap en vastbesloten om dien dag tot elken prijs een beslissing van Tine uit te lokken, stond hij op en begaf hij zich naar den restauratiewagen. Hij vond er alleen den directeur, die op de anderen zat te wachten. Op Tine's plaats aan tafel stond een bouquet late rozen en verrast vroeg Paul wat die hulde te beduiden had.

„Vandaag 29 September, Tine's verjaardag, mijnheer,” gaf Farber glimlachend ten antwoord.

Even later kwamen de andere leden van het gezelschap opdagen en toen eindelijk ook Tine verscheen, haastten allen zich, haar geluk te wenschen. Zij ontving eenige kleine geschenken, waarvoor ze getroffen dankte en die haar blijkbaar aangenaam verrastten. De eerste minuten heerschte er een luidruchtige opgewondenheid in den wagen, maar weldra zette Farber zich aan tafel en namen ook de anderen plaats.

Paul merkte op dat Tine met opzet zijn blik ontweek. Slechts 'n enkel oogenblik kruisten zijn oogen de hare, waarop de lippen van het meisje begonnen te trillen, terwijl

er een zenuwachtige trek over haar gelaat vloog. Een brief dien men haar bracht gaf haar gelegenheid zich weer te herstellen.

Het schrijven was van de dierenindirectie met wie over den aankoop van de leeuwen onderhandeld was en waarin haar bericht werd dat zij de dieren na afloop van de tournee tegen den verlangden prijs aan haar kon overdoen. Deze goede tijding verlichtte en verheugde haar merkbaar en gedurende eenige minuten nam zij opgewekt aan het gesprek deel.

„Is uw migraine weer genezen, Tine?” wendde Paul zich plotseling tot het meisje.

„Ja, gelukkig wel; dank u,” antwoordde zij, met een flauwen glimlach naar hem opziende. Paul's liefkoozende blik bracht haar in verwarring en deed haar de oogen afwenden.

„Zou ik je straks of vanmiddag even mogen spreken, Tine?” hernam hij op gedempten toon, terwijl hij zich naar haar overboog.

Het meisje wachtte even met haar antwoord en hoewel ze haar gelaat in bedwang hield, bespeurde Paul aan haar oogen dat er een storm in haar hart woedde.

„Is . . . is dat onderhoud noodzakelijk?” trilde een oogenblik later haar stem.

De vraag verraste hem onaangenaam.

„Ja, zeer noodzakelijk,” viel Paul haastig uit. „Mag ik op je rekenen, Tine?”

Het meisje knikte bevestigend, doch vermeerde het hem aan te zien.

„Zullen we dan afspreken vanmiddag na de lunch, om twee uur bijvoorbeeld?” hield hij aan.

„Goed, om twee uur,” kwam het bijna fluisterend over haar lippen. Met een droefgeestig glimlachje boog zij zich onmiddellijk weer over haar bord en wendde zich vervolgens tot den Arabier, met wien zij zich opgeschroefd druk over den verkoop van haar dieren begon te onderhouden.

Paul voelde zich de eerste oogenblikken door Tine's vreemde houding volkomen van zijn stuk gebracht. Onrust vervulde zijn hart en hij moest zich met geweld beheerschen om niet onmiddellijk opheldering van het meisje te eischen. Maar langzamerhand keerde de rust in hem terug. In zijn hart groeide de overtuiging dat er een misverstand tusschen hen moest zijn gerezen omtrent zijn bedoelingen, een misverstand, dat door de bekentenis van zijn gevoelens en zijn aanzoek onmiddellijk verdwijnen zou. Met een gerust hart stond hij eindelijk van tafel op en volgde den Arabier naar de stallen, waar hij weldra zijn oude opgewektheid weer terugvond.

Moelay zou aan het eind van de tournee voor eenige maanden naar Tripolis gaan, na eerst zijn paarden naar Engeland te hebben overgebracht, waar zij verzorging zouden vinden in een bekenden renstal. In het vooruitzicht van die reis naar zijn vaderland sprak de Arabier dien morgen langdurig over zijn ouderlijk huis, met een vertrouwelijkheid die rechtstreeks uit het hart voortkwam. Hij scheen een diepe vereering voor zijn moeder te koesteren, de eerste vrouw van zijn vader, die, naar Mohammedaansche zeden, later nog een tweede echtgenoot in zijn huis had genomen.

„Neemt ge uw reis naar Tripolis te baat om een vrouw te zoeken, Sidi Moelay?” vroeg Paul schertsend.

De blik van den Arabier verduisterde een oogenblik, maar plotseling verscheen er een flauwe glimlach op zijn gelaat en schudde hij ontkennend het hoofd.

(Wordt voortgezet)

Het Raadhuis en de „Hoofdwacht” te Wijk bij Duurstede in vroeger dagen,

NAAR EEN TEEKENING UIT DE VORIGE EEUW

Het geboortehuis van Goethe te Frankfurt a. M. heden een der bezienswaardigheden der stad.

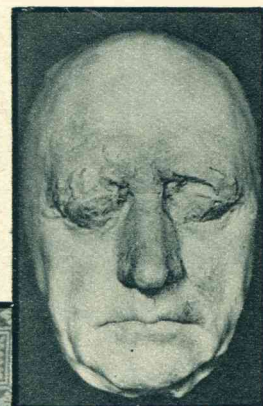

BIJ DEN 100 STE N

Johann Wolfgang

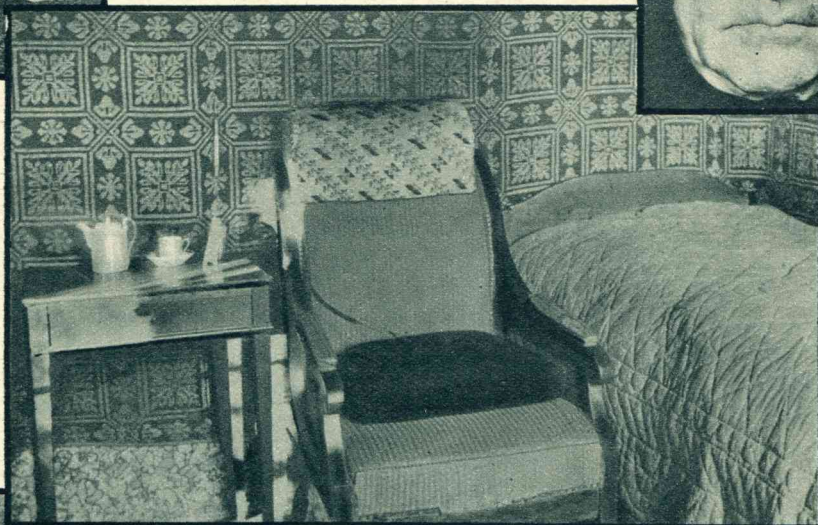
hunne bij tot een voorspoedige en vroege ontwikkeling van alle hoedanigheden van den geest, reeds in den jongeling aanwezig. In Leipzig studeerde Goethe rechten en leerde verschillende hoogstaande, wetenschappelijke figuren uit die dagen kennen. Ook vertoefde hij in Frankfort en Straatsburg ter voltooiing zijner juridische studiën. Te Sepenheim, bij Straatsburg, leerde hij „Friederike” kennen, de eerste vrouw die in zijn leven een rol speelde, en die de dochter was van den plaatselijken predikant. Onze lezers kennen deze gebeurtenis, zooal niet uit de mooie gedichten van

Het doodenmasker van Goethe.

Het jaar 1932 staat in het teken der Goethe-herdenkingsfeesten. Hoewel dit tijdschrift er minder toe geëigend is, om den grooten Duitschen dichtervorst in zijn leven en streven en in de groote vlucht van zijn veelomvattenden geest te schetsen, willen wij dit jubileum toch niet laten voorbijgaan, zonder in dit nummer eenige bladzijden te wijden aan de nagedachtenis van dit dichterlijk genie, dat niet slechts de Duitsche, maar ook de wereldletterkunde heeft verrijkt met een aantal onsterfelijke werken.

Den 28sten Augustus 1749 te Frankfort a. d. Main geboren uit welgestelde ouders, werd in Goethe, den voor schoonheid uiterst gevoeligen knaap, al spoedig, door de historische omgeving, waarin hij opgroeide, de grondslag gelegd voor zijn dichterlijk genie. De lessen van zijn vader en de omgang met oudere, geleerde vrienden en kunstenaars droegen het

De sterfkamer van Goethe met den stoel, waarin hij den 22en Maart 1832 den laatsten adem uitblies. Op de kleine tafel de koffiekkan met kop en schotel, waarvan hij nog kort voor zijn overlijden gebruik maakte.

Goethe uit dien tijd, dan toch uit Lehar's operette van dien naam.

Als advokaat in Wetzlar wijdde hij zich meer aan den dienst der Muzen dan aan zijn toch al niet uitgebreide cliënteel. Na voor z'n eigen hartstocht weer naar Frankfort de vlucht te hebben genomen, verwierf hij al spoedig als schrijver alom bekendheid. Daar schreef hij o.a. het werk „Leiden des Jungen Werther,” en ontwierp hij zijn eerste dramatische schetsen, zooals de „Egmont” en o.a. ook zijn, vooral later ook door de muziek van Gounod, zoo beroemd geworden „Faust”.

In de jaren 1774 en 1775 maakte hij reizen door Duitschland en Zwitserland en landde ten slotte

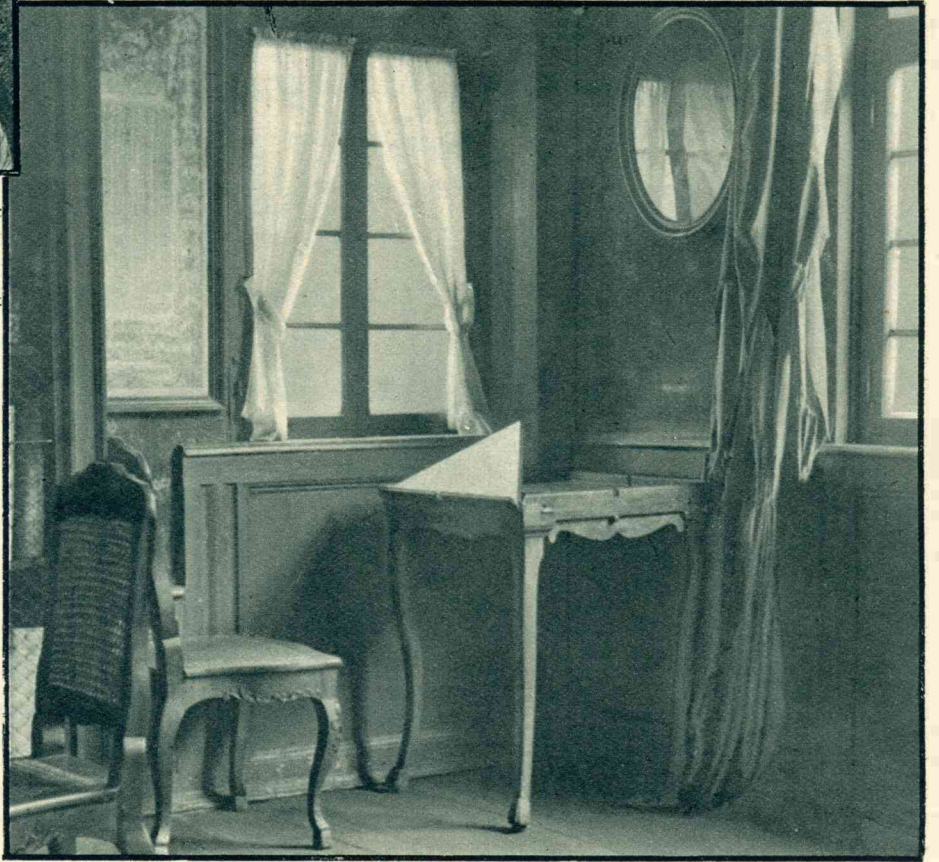
Goethe's werkkamer te Frankfurt. Aan de hier afgebeelde schrijftafel werkte hij aan zijn „Götz van Berlichingen”, „Die Leiden des jungen Werther” en „Faust” welke heden als de „Urfaust” bekend is.

Goethe's portretten in den loop der jaren van hem vervaardigd, hem voorstellend resp. op 16, 23, 41, 50, 60 en 77 jarigen leeftijd.

De beroemde hoek in het Goethe-huis, met de schaaktafel waaraan de oude Geheimraad Goethe met zijn zoon Wolfgang het koninklijke spel speelde.

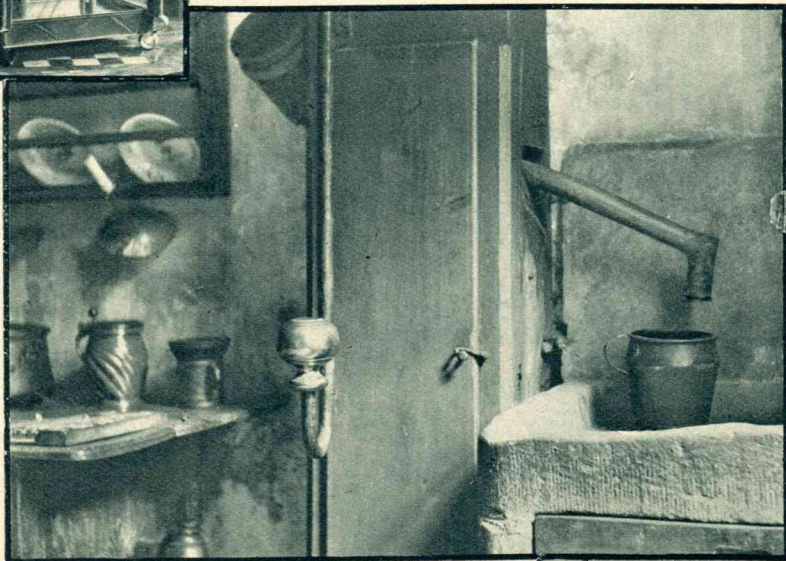
STERFDAG VAN

don Goethe

te Weimar aan, waar hij in dienst trad van den jongen Hertog Karl August, wiens intieme vriend en raadgever hij werd, en op wiens voorspraak hij in den adelstand werd verheven. Aan het hof te Weimar ontstonden een aantal van z'n schoonste gedichten en balladen. Van de laatste is zijn „Erlkönig”, door Schubert op muziek gezet, wel de meest bekende. Daar ook schreef hij „Hans Sachsens Poëtische Sendung,” en legde

Een privilege van het huis Goethe. Alleen de familie Rothschild deelde met de familie Goethe de eer om twee kaarsen in den huislantaarn te mogen branden. Deze lantaarns werden door een bediende vooruitgedragen, wanneer de familieleden 's avonds of 's nachts van feestjes of bezoeken huiswaarts keerden.

Een bewijs van den grooten welstand der familie Goethe was, dat ze zelfs op de eerste verdieping een pomp hadden. De aanleg daarvan bracht in dier tijd hooge kosten met zich mee, en alle andere huizen van Frankfurt hadden hun gemeenschappelijke pomp of bron op de binnenplaatsen.

hij den grondslag van zijn tooneelwerken, welke hij er gedeeltelijk in hun eersten vorm voltooidde, zooals „Iphigenie”, „Tasso”, „Wilhelm Meister” en „Egmont”.

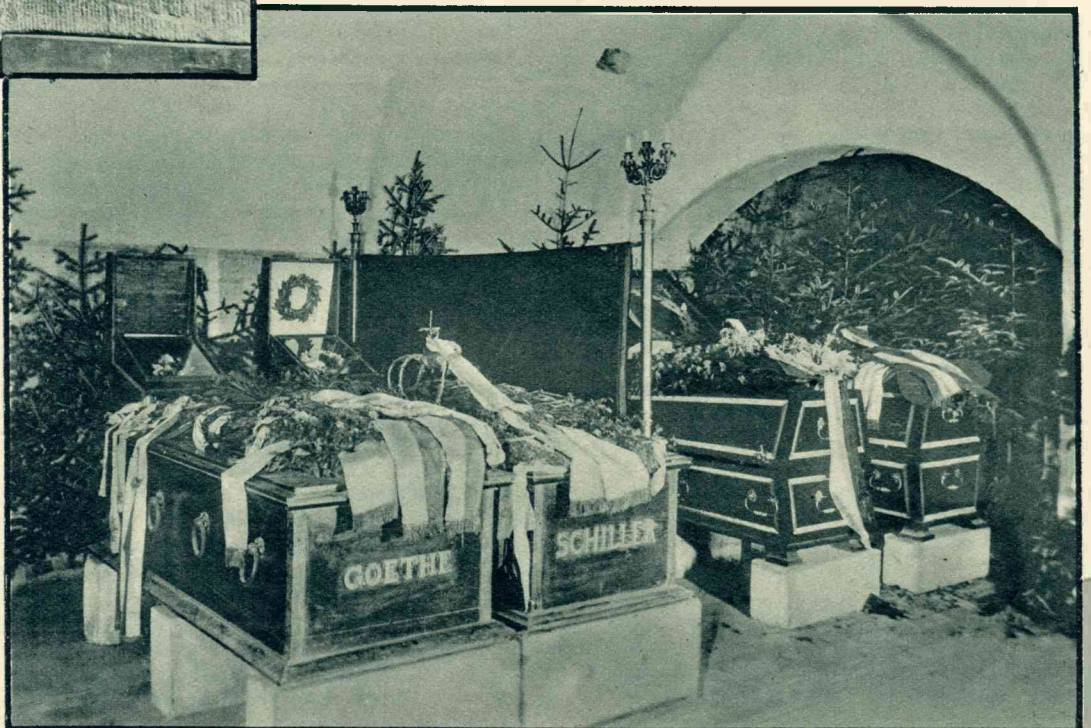
Van na zijn groote Italiaansche reis, waarvan hij diepe indrukken meebracht, dateert zijn vriendschap en innige letterkundige samenwerking met dien anderen grooten Duitschen, idealistischen geest, Schiller. De laatste stierf echter eer dan Goethe en om zich te troosten en te verzetten over het verlies van dezen grooten vriend, wierp Goethe zich op een intense studie der natuurwetenschappen, en deed onderzoekingen van allerlei aard.

Zware beproevingen waren het deel van zijn

ouderdom. Desondanks was hij toch in z'n laatste levensjaren nog in staat, om zijn krachten te wijden aan de voltooiing van „Wilhelm Meisters Wanderjahre”, het tweede deel van „Faust”, dat echter eerst na 's dichters dood op 22 Maart 1832, verscheen, en van het derde Bedrijf der Helena-tragedie, waarmee Goethe zijn voor 60 jaar begonnen werk tot een gelukkig einde bracht.

De hechte vriendschap der beide groote Duitsche dichters heeft hen ook na hun beider dood verenigd in een gezamenlijken grafkelder te Weimar, zooals blijkt uit een onzer foto's.

We reproducereen op deze bladzijden een aantal foto's, betrekking hebbende op de hiervoor in het kort geschetste wereldberoemde figuur, en mogen voor verdere bijzonderheden onze belangstellende lezeressen en lezers zeker wel verwijzen naar den stroom van literatuur, reeds verschenen, en nog te verschijnen, en waardoor zijn bijzondere verdiensten beter dan in het raam van een kort tijdschriftartikel in het licht worden gesteld.

De graftombe der Vorsten van Weimar, waarin Goethe en Schiller, de beide groote Duitsche dichters, naast elkaar den laatsten slaap slapen.

DE SLAVENARMGBAND

DOOR HANS DE LA RIVE BOX

Parker had zijn wagen in het bosch gevonden toen de schemering gevallen was.

Hij was in een goed humeur geweest, omdat hij na drie weken zoeken het goede spoor gevonden had. Een mijl verder in de kom tusschen de begroeide heuvels stonden de zigeunerwagens en toen het nog niet geheel donker was, had hij boven de sparren de dunne spiraal gezien van den kampvuurrook.

Detective Parker was een innemend mensch, goed voor zijn werk en voor den duivel niet bang. Het eenige wat er aan te merken viel op zijn werkmethode was zijn ongeduld. Hij bezat nog niet de routine van de oudere speurders, die ondervindingen hadden gehad en meer ervaren waren. Maar tot dien avond was Parker er steeds aardig doorgerold en hij had niet het flauwste vermoeden, dat hij twee maal achter elkaar zou leeren begrijpen, dat juist een man als hij het geduld moet hebben van een slang.

Hij stapte uit zijn auto en keek nog even in zijn portefeuille, of hij het arrestatiebevel bij zich had. Met dit papiertje zou de vrouw, die hij al weken volgde onschadelijk worden gemaakt. Het was een publiek geheim, dat zij voor de galg bestemd was. De Engelsche strafwet heeft voor dergelijke typen geen genade. En de vrouw, die berucht was als „Mia de slang” had de onaangename gewoonte om af en toe een man te vergeven met een snel werkend vergif. De laatste vier slachtoffers waren allen bekende figuren in de misdadigerswereld geweest, maar ondanks dat zou „Mia” die misdaden met den dood moeten boeten.

De jonge Parker nu had haar nooit gezien. Hij wist niet of zij oud of jong was. Met geraffineerde voorzichtigheid had zij hoegenaamd geen sporen achter gelaten, doch de detective had haar toch weten op te sporen. Het instinct van een bloedhond zat hem in het bloed en dezen zomeravond wist hij heel zeker, dat hij succes zou hebben. Hij rook als het ware het wild en in de opwindende beging

hij een onvergeeflijke fout. Hij ging er alleen op uit, zonder hulp en zonder zijn superieuren mede te deelen, waar hij naar toe ging. Misschien was die overmoedigheid het gevolg van jaloezie, want Collins, een collega, deed ook alle moeite om „Mia” te vangen. Het was jaloezie en ijverzucht.

Dick Parker zelf was een buitengewoon knap man met een intelligent gelaat, prachtige blauwe oogen en dik blond haar. Hij had een gespierd en goed ontwikkeld lichaam, bovendien stalen zenuwen en een ijzeren gezondheid. In ieder geval kon hij zijn mannetje staan en er zaten verschillende boeven in de gevangenissen, die nog lidteekens hadden van zijn knuisten.

Maar toen hij, na een uur tusschen de varens naar het zigeunerkamp schuin onder hem, te hebben liggen loeren, plotseling overvallen werd door vier woedende kerels, die hem, ondanks al zijn voorzorgen hadden weten te vinden, kon hij weinig uitrichten. Hij sloeg een van de zigeuners bewusteloos, doch verloor zelf het bewustzijn door een slag tegen zijn slapen met zijn eigen revolver. Ze droegen hem het boschje uit en naar het kamp en toen de jongeman wakker werd, lag hij stevig gebonden naast een verveloozen wagen. Hij had een afschuwelijke hoofdpijn en verging van den dorst. Doch hij kon geen vin verroeren en in het kamp was het stil. Het bleke maanlicht goot haar zwak schijnsel over de wagens en het eenige geluid, dat hij af en toe hoorde, was het schreien van een kind.

Spoedig begreep Dick Parker, dat hij zonder hulp nooit zou kunnen opstaan. Ze hadden hem stevig vastgesnoerd tegen het achterwiel. Na verloop van minuten, die uren leken, hoorde hij voetstappen en stemmen. In de schemering zag hij twee ongunstig uitzierende kerels met ruige baarden. Zij fluisterden in een onverstaanbaar

Had je me maar?

taaltje en een van hen gaf Parker een trap tegen het hoofd, zoodat hij een gil van pijn en woede slaakte. Daarna maakten zij hem los en beraadslaagden verder.

Spoedig begon hij te begrijpen wat men met hem van plan was. Een van hen haalde een schop en begon op eenigen afstand tusschen twee struiken een gat te graven. Een langwerpige gat. Dof dreunend kwam het zwarte zand op de hei terecht. Het angstzweet brak hem uit en wild begon hij aan zijn boeien te rukken. Als hij alleen maar den riem om zijn enkels kon loskrijgen....

De tweede kerel slenterde weg en verdween in de duisternis. Parker hoorde enkele minuten later, hoe het geluid van de schoppen zand verdubbelde. De andere kerel was zijn kameraad beginnen te helpen. Spoedig zou 't graf, voor hem bestemd, diep genoeg zijn.

Plotseling hield hij op met zijn verwoede pogingen om los te komen. De achterdeur van den wagen, rechts voor hem, was langzaam geopend. Een kleine gestalte gleed naar buiten en bleef in de schaduw naar hem kijken. Dick Parker voelde hoe twee oogen scherp op hem letten en hij begreep, dat zijn laatste kans verdwenen was. Hij kon niets anders doen dan schreeuwen.... en het zou zijn dood slechts bespoedigen.

Het zweet parelde op zijn gloeiend voorhoofd en strak bleef hij kijken naar de gestalte in de schaduw. Het maanlicht werd op een gegeven oogenblik eensklaps helderder, toen een zware wolk wegdreef en tot zijn verbazing zag hij een jonge vrouw in een soort kimono. Minuten lang bleef zij doodstil naar hem kijken, dan vluchtte zij met drie sprongen den wagen in. Enkele seconden later kwam zij behoedzaam te voorschijn. Zij liep achter den wagen om en plotseling voelde Parker, hoe zij vlak achter hem op den grond lag. Even voelde hij een lichten druk tegen zijn beenen, dan glansde een kort mes, dat met twee bewegingen van de kleine, witte hand de riemen doorsneed.

„Vlug....”

Bijna verdoofd van dankbaarheid bleef Parker liggen. Toen zag hij een blanke arm boven zijn borst. Aan den slanken pols hing een massief gouden armband, een zoogenaamde slavenband. De kleine

hand greep zijn schouder en begon hem onder den wagen te trekken.

Twee minuten later rende detective Parker als een hazewindhond over de verlaten hei. Hij had zijn redster noch kunnen zien, noch kunnen bedanken. Met een omweg bereikte hij zijn auto, bevrijdde zich daar van de overige riemen en reed zoo snel mogelijk weg.

De belangstelling voor „Mia de slang” nam langzamerhand af, omdat er geen nieuwe vergiftigingsgevallen meer bekend werden. En spoedig mompelde het publiek, dat ook Scotland Yard niet meer met die energie aan haar arrestatie werkte, als in den beginne. Toch was dit niet het geval, want de politie zet sommige onderzoeken jaren en jaren lang voort. Maar de waarheid, wat Dick Parker betrof, is, dat zij n energie voor de zaak „Mia de slang” aardig was verminderd. Drie lange maanden na den nacht, waarin hij bijna levend begraven was, concentreerde hij zich hoofdzakelijk op gewone gevallen van diefstal en andere gewone delicten.

Toen kwam de dag, dat zijn collega Collins zich versprak en liet doorschemeren, dat hij eindelijk een spoor gevonden had. Dienzelfden dag werd een man in een stille straat dood gevonden. Hij had zelf heel wat op zijn kerfstok en tijdens het verorberen van een sinaasappel, die vergiftigd was, boette hij zijn misdaden met een gruwelijken en pijnlijken dood. 's Avonds was de belangstelling voor „Mia” weer geweldig en dien nacht gingen Collins en anderen er op uit om de moordnares eindelijk onschadelijk te maken.

Het was juist half twee, toen Dick Parker terug kwam van een familiefestje. Het was een half uur loopen en hij prefereerde dit boven een taxi. Het was een zwoele Septembernacht en tamelijk helder. Bij het passeeren van het viaduct meende hij beneden in de duisternis van de spoorbaan een klagend gesteun te hooren. Parker bleef staan en begon toen langs de grashelling af te dalen. Dit was de tweede fout in zijn loopbaan. Zonder eerst na te denken of een plan te maken, maar vervuld met medelijden voor dengene, die daar lag te kreunen en dadelijk bereid te helpen, vergat hij aan een mogelijkheid te denken, die later waarheid bleek. Het was een gewone wraakneming, want toen hij naast de rails stond, vielen twee mannen onverhoeds op hem aan. Ook nu was de jongeman absoluut overrompeld. Hij verweerde zich duchtig, maar moest het onderspit delven en voordat hij feitelijk begreep, wat de boeven met hem van plan waren, voelde hij zich op de rails gesmakt. Ze legden hem zoo, dat juist zijn hals op een der koude staven rustte en zij deden wonderen met twee dunne, maar sterke koorden. Toen hij geen arm of been meer kon verroeren, stalen zij zijn portefeuille, horloge en andere eigendommen en spuwden hem in zijn gezicht. Op dat oogenblik kreeg hij kans, hun gezichten te zien en hij herkende een van hen. Den grooten kerel met den zwarten baard, die hem op de heide tegen het hoofd had geschopt.

Toen zij onder 't viaduct verdwenen waren,

begreep Dick Parker, dat zij geduldig hadden gewacht, om hem opnieuw te overvallen. Natuurlijk wisten zij, dat hij van de politie was en zij moesten hem wel om een of andere reden geweldig haten. Als er ditmaal geen hand kwam, die zijn koorden doorsneed, zouden zij hun zin krijgen, want er ging geen half uur voorbij, dat hier geen trein passeerde. Opnieuw begon hij voor zijn leven te worstelen, opnieuw verwondde hij zijn huid door het rukken aan de touwen en... opnieuw kwam op het allerlaatste oogenblik, toen de grond reeds onder hem trilde door een aanstormenden trein, een reddende hand. Het was dezelfde jonge vrouw, alleen veel gejaagder. Haar gelaat had zij volkomen verborgen onder een hoofddoek. Maar toen de blanke arm tusschen de plooiën van haar kleed te voorschijn kwam, herkende Parker den gouden slavenband, die om den tengeren pols ringde. Een armband in den vorm van een slangetje, welks kop op den staart rustte.

Toen de jongeman naast de rails was gesprongen en de trein voorbij denderde, begon hij wanhopig naar de vrouw te zoeken, die twee maal zijn leven had gered, doch zij was in de duisternis verdwenen.

Precies een week later, een week waarin Dick Parker vacantie had genomen, om wat tot rust te komen na den doodsangst, kreeg hij een panne met zijn wagen. Hij bevond zich op een buitenweg en het begon reeds te schemeren. Een half uur had hij noodig, om het motordefect, een weggeschroei pakking, te herstellen en toen hij eindelijk zijn handen schoonveegde en weer wilde instappen, wist hij eensklaps, dat de kans van zijn leven plotseling was gekomen. Want het spoor van de beruchte Mia, geen figuurlijk, maar een werkelijk spoor in den vorm van een vreemd geteekenden autobandafdruk, zag hij drie meter verder van den weg af naar het bosch buigen. Hij greep zijn revolver, klemde de tanden op elkaar en begon onverschrokken het spoor, dat versch was, te volgen. Het leidde het bosch in, tusschen de boomen door en geen vijf minuten later zag hij den auto, een kleinen twoseater staan. Zoo omzichtig mogelijk naderde hij het wagentje, doch reeds was hij opgemerkt. Twee menschen renden tusschen de boomen door naar den auto. De voorste, een

man op leeftijd, was er met een sprong in; de achterste, een vrouw, struikelde. Voordat zij had kunnen opspringen had Parker zich op haar geworpen en door den schok viel zij. Hij trok zijn revolver en richtte het wapen op haar mond. Toen gleed zij op haar rug en twee groote oogen staarden Dick in doodsangst aan.

„Geef je over Mia...” hijgde hij; „ik arresteer je. Je spel is uit.”

Het was een jonge vrouw, heel mooi met het donkere haar en de zwarte wenkbrauwen. Maar Parker had dit moment geen oog voor vrouwelijke schoonheid. Diep in zijn hart jubelde het. En hij was vast overtuigd, dat hij eindelijk de gevaarlijke vrouw te pakken had. Hij stond vlug op, het wapen steeds op haar mond richtende.

„Gooi weg, wat je daar in je hand hebt!”

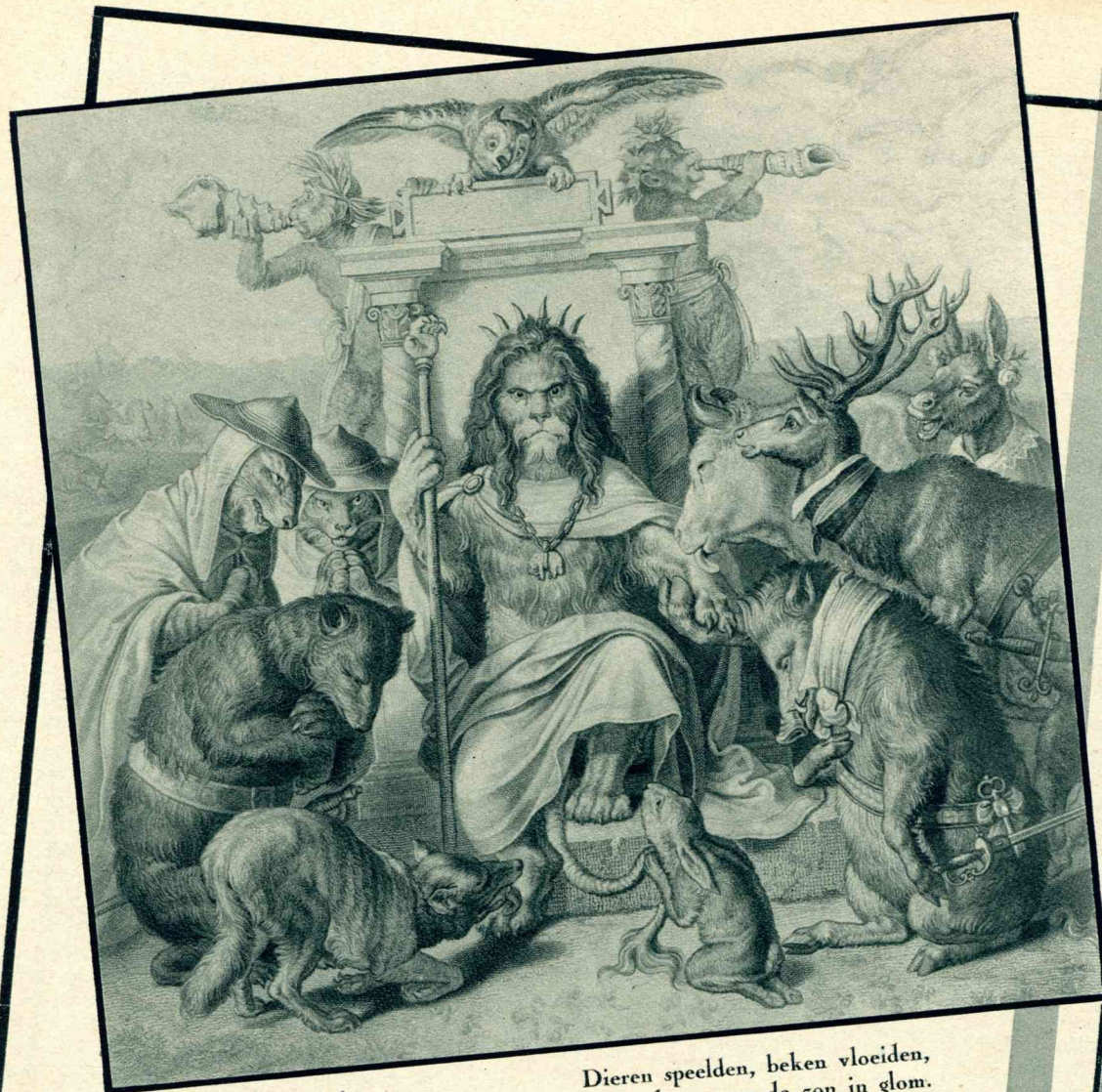
Steeds bleven haar donkere oogen op zijn gelaat gericht en plotseling was het hem te moede, of hij die oogen meer had gezien. Maar hij gaf een gil van ontzetting, toen een blanke arm te voorschijn kwam met een massief gouden slavenband om den pols. Zij had niets in de hand en liet haar arm naast zich op het mos rusten.

Dick Parker keek snel om. Plotseling zag hij den man in den twoseater. Hij richtte een revolver op den detective. Onmiddellijk daarna klonk een keffend schot. Dick hoorde den kogel langs zijn hoofd gieren, zonder hem te raken, maar hij gaf een kreet en wankelde. Het volgende oogenblik liet hij zich naast de jonge vrouw vallen.

„Maak... maak dat je weg komt... zeg hem, dat ik gewond werd...” fluisterde hij gejaagd en dringend. Ze richtte zich op een arm op en keek hem onderzoekend aan. Het waren groote, dankbare oogen, die langzaam vochtig werden. Maar op dat oogenblik zag Dick Parker niet de vreemde liefde, die er uit straalde en woedend siste hij: „In vredesnaam... als je leven je lief is... maak het niet nóg moeilijker voor mij.”

Toen aarzelde ze niet langer en sprong op. Hij hoorde haar wegijlen, het ronken van den motor. Twee minuten later was de auto op den weg verdwenen. En terwijl hij langzaam naar zijn eigen wagen terugkeerde, besloot hij zijn pogingen om „Mia de slang” te arresteeren voor goed op te geven.

't Was omtrent de Sinksendagen...
Over heiden, bosschen, hagen,
Op berg en veld, in wei en dal,
Frisch en groen was 't overal.
Vogelen zongen, bloemen bloeiden,

Dieren speelden, beken vloeiden,
Lijk zilver waar de zon in glom.
Koning Nobel had alom
Uit doen roepen: Vrede! Vrede!
En komt allen ten hove mede!"

Terwijl dus Grimbaart stond te spreken,
Werd plots door allen omgekeken;
Van een berg kwam Canteclaar
Met luid geschrei en droef misbaar.
Op een draagbed lag Coppe, zijn kind.

Reinaart had
En, hap! het
Haar vader d
Stapte krijsch
Hij sloeg zijn

Reinaart

Zoals onze lezers
zullen weten, be-
hoort ook de Geschie-
denis der Avonturen
van Reintje de Vos tot
de door Goethe behan-
delde onderwerpen.
Voorzien van een aan-
tal prachtige gravures
van de hand van den
Duitschen schilder Wil-
helm Kaulbach, ver-
scheen zulkeen Goethe-
bewerking in 1846 te
Stuttgart in pracht-
editie. We reprodu-

Tibert sprak: „De liefde Gods
Moog u een goeden avond geven!
De Koning dreigt u aan het leven,
Komt gij ten hove niet met mij.”

Tibert den Kater deed hij varen
Naar Ardennen, het wilde land
Als geheimen afgezant
Tot heer Bruin, den trotschen beer;
Die was aldaar een machtig beer.

ond te spreken,
omgekeken;
anteclaar
roef misbaar.
ppe, zijn kind.

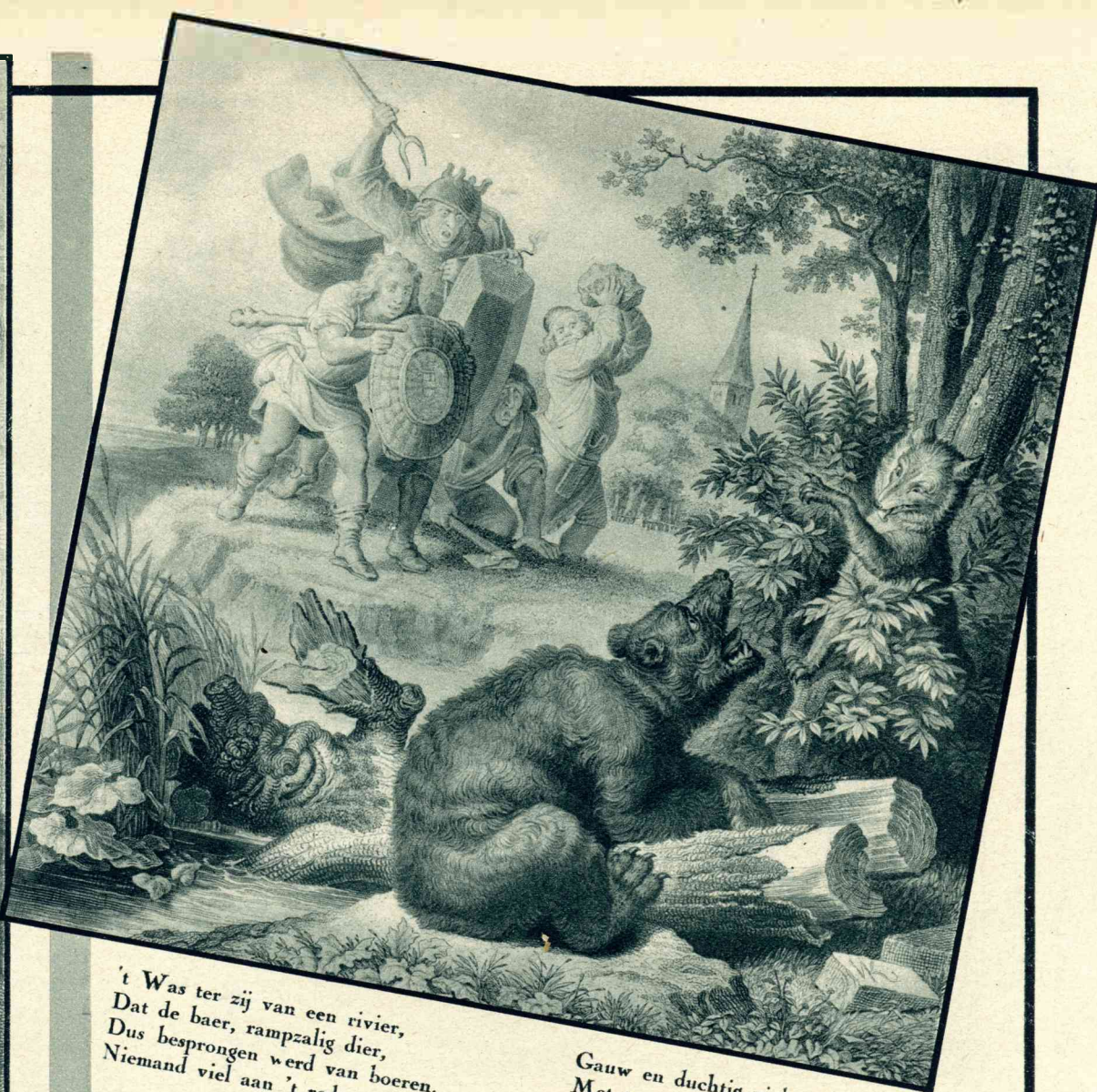
Reinaart had die verrast als de wind,
En, hap! het hoofd haar afgebeten.
Haar vader dus, haan Canteclaar,
Stapte krijschend vóór de baar;
Hij sloeg zijn vederen af en aan.

de Vos

ceeren hieruit eenige
der fraaiste origineele
gravures. Voor de er
onder geplaatste toe-
passelijke teksten kozen
we als de meest be-
naderende Julius de
Geyter's bewerking van
de, omstreeks 1250,
door den Vlaming, die
zich zelf bescheiden
„Willem, dieden Madoc
maakte” noemde, ge-
schreven avonturen van
Reinaart de Vos.

Vader ried Bruin om zonder
schromen
Mee naar Vlaanderen af te komen,
Waar men hem, indien hij 't wou,
Als koning ten trone verheffen zou.

't Was ter zij van een rivier,
Dat de baer, rampzalig dier,
Dus besprongen werd van boeren.
Niemand viel aan 't redevoeren.

Gauw en duchtig viel men aan
Met te steken, met te slaan,
Met te werpen dat het kraakte.
't Was Lamfried die het ergst hem raakte.

Als nu Belijn, de kapelaan,
Met zijn bidden had gedaan,
Hing hij Reinaart aan den hals
Den lederen reiszak, zacht en malsch.
Ook stelde hem de predikant
Plechtig den pelgrimsstaf ter hand.

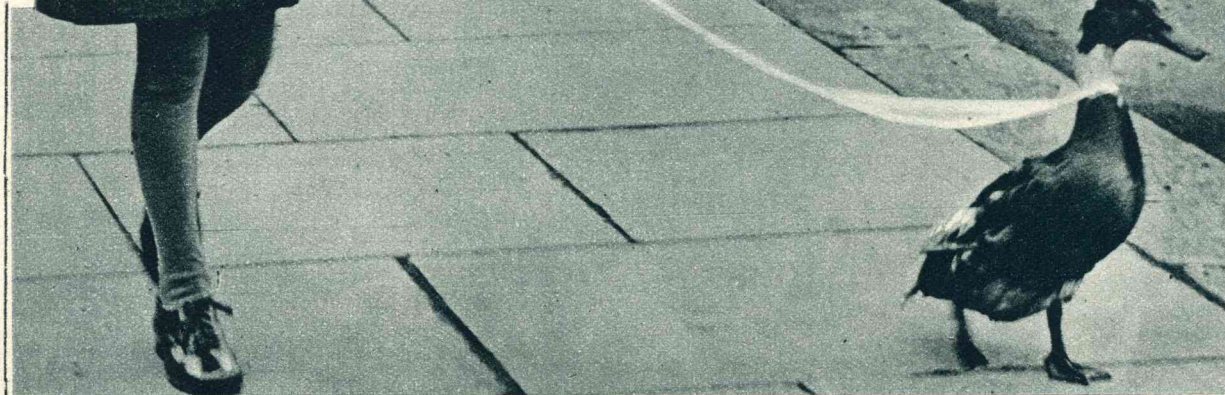

Een straatcène in Addis Abbeba. Kleine wetsovertredingen worden door den rechter op straat bestraft. Een aangeklaagde, die met veel gebaren en geschreeuw zijn onschuld wil bewijzen, staat voor zich zelf te pleiten.

CURIOS

Om te protesteeren tegen de ingevoerde verlaging van den melkprijs hebben een aantal melkslijters in Texas 1500 liter melk op straat weg laten loopen, en wel vlak voor de woning van een gemeenteraadslid dat voor de verlaging had gestemd.

De familie Ganter te Winchmore Hill bezit een eend, die zoo tam is, dat hij met de kinderen uit wandelen mag gaan. Het beest wacht waarschijnlijk een roemrijke filmloopbaan.

De Weensche brandweer is er trotsch op de eenige in Europa te zijn, die zich ook met het sneeuwruimen kan belasten. Een „baanveger" in een der buitenwijken.

De vierjarige Billy Barty dirigeert het baby-orkest van Hollywood vanuit een reuzen trompet.

Een Londensche juvelier trekt met een auto door de dorpen in de omgeving om goud en zilver en oude munten bij de bewoners van het platteland op te kopen.

Voor de radio werden te Weenen eenige concerten van Haydn uitgevoerd met de instrumenten, die door den grooten componist zelf zijn bespeeld geworden.

VROUWENLEVEN

Kinderkleeding

In de eerste mooie dagen, wanneer 't heldere zonlicht meedooogenloos te zien geeft, wat de winter reeds wist te bederven aan de garderobe van onze kinderen, beginnen we met animo plannen te maken voor zomerkleertjes. En dan denken we vooreerst aan den mantel, welke, naar we hopen, al heel spoedig den wintermantel zal moeten vervangen.

Het hierbij afgebeelde model van Irene de Tre-

Kindermantel van beige laken met garneering van fijne opnaaisels, dat aan den hals goed gesloten kan worden.

bert zal voor dat doel zeker bij velen onzer in den smaak vallen. Dit manteltje van beige laken, eenvoudig van lijn, zooals we dat vooral bij kinderen gaarne zien, maakt een eleganten indruk door de goed gekozen sobere garneering van enkele fijne opnaaisels, terwijl de kraag door zijn origineele sluiting ook op koude dagen de noodige beschutting geeft.

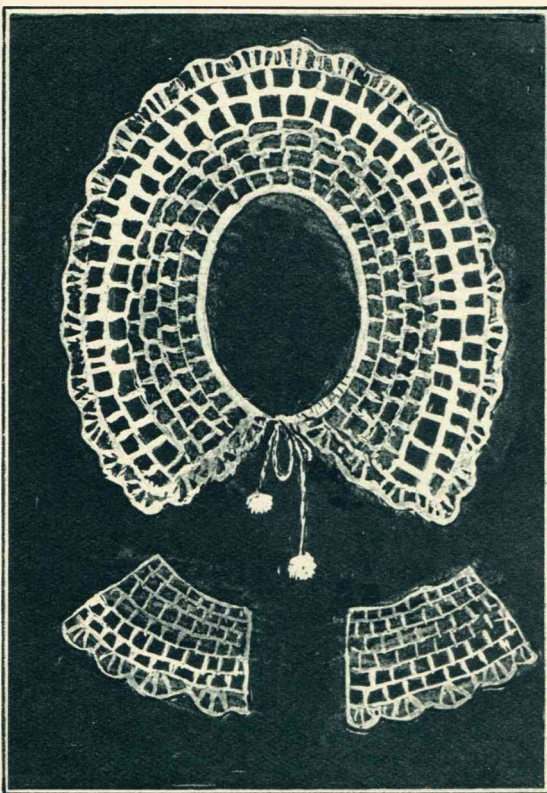
Origineel is ook de mouw, waarbij de ellebooggarneering der groote-dames-mode is gevolgd op een wijze, welke geen afbreuk doet aan den kinderlijken eenvoud van 't geheel.

PAULA DEROSE.

Gehaakte kraagjes met manchetten

Er zijn, naar aanleiding van de foto's op deze pagina in het nummer van 19 Februari j.l. verschillende vragen ingekomen om patroontjes van de luchtig gehaakte wollen kraagjes, welke nu in de mode zijn. Zulke kraagjes, al dan niet met bijbehorende manchetten, staan ook werkelijk aardigst; ze zijn niet kostbaar en heel vlug en gemakkelijk te haken.

Nemen we, bijvoorbeeld, het eerste hierbij afgebeelde stelletje. Men begint met het opslaan van zoo veel losse steken als noodig zijn voor den omtrek van hals of mouwen, haakt daarop eerst 'n toer vaste st. en verder gaatjestoeren; de eerste toer: 1 stokje 1 losse st., 1 stokje enz., terwijl men bij de volgende toeren langzamerhand meer losse st. haakt tusschen de stokjes om de noodige ronding te ver-

Gehaakt kraagje en manchetten van gele, zwarte en witte wol.

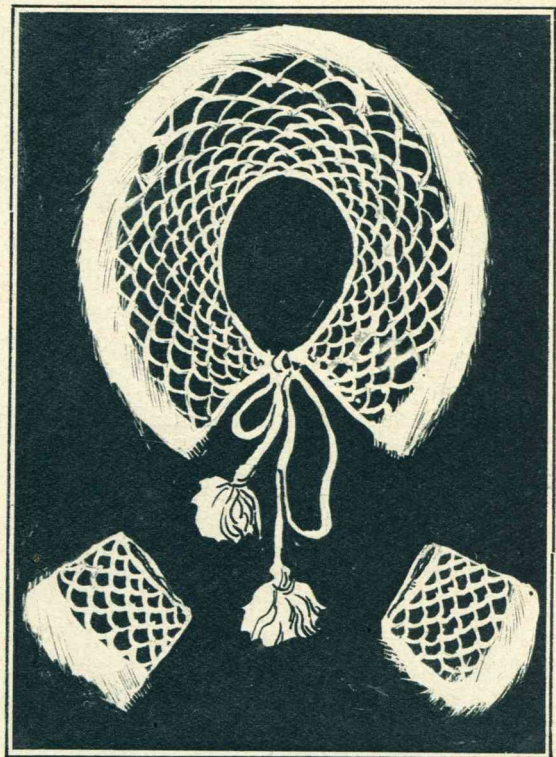
krijgen. Tot slot komt dan 'n afwerktoer rondom van 1 vaste st. in het eerste gaatje, 3 stokjes in het volgende en zoo om en om. Men kan zulke kraagjes en manchetten in verschillende kleuren haken, bijvoorbeeld: 4 gaatjestoeren met gele wol, 1 toer vaste st. met zwarte wol, 2 gaatjestoeren met witte wol en 'n afwerktoer met gele wol.

Op dezelfde wijze zijn ook kraagje en manchetten gehaakt op de koraalroode jumper van bovengenoemd nummer. De afwerktoer bestaat hier uit, om en om, 1 vaste st., 3 losse st. De manchetten omspannen strak den pols en verwijden zich naar boven toe, welke meerdere ruimte men verkrijgt door de stokjes dichter bij elkaar te plaatsen, ofwel door het aantal steken tusschen de stokjes te vergroten.

'n Zeer aardig effect maakt ook het eenvoudig gehaakte stelletje met randen van witte angorawol. Na den eersten toer vaste st. haakt men telkens 3 losse, 1 vaste st. Het aantal losse st. tusschen 2 vaste st. wordt bij volgende toeren langzamerhand vermeerderd, voor zoover dat noodig is, en tot slot haakt men, met angorawol, 1 toer stokjes.

Evenals de kraagjes kunnen ook de manchetten worden afgewerkt met 'n gestrikt koordje.

Hoofdzaak bij het haken is hier, dat men luchtig werkt, zoodat het is aan te raden fijne wol te nemen

Gehaakt kraagje en manchetten met randen van witte angorawol

en 'n grove haaknaald. Zou men dergelijke kraagjes en manchetten, bijv. met mantelwol, op de gewone wijze haken, dan krijgt men iets massiefs, dat eerder plomp aandoet dan elegant, terwijl het geheel juist 'n luchtig kantwerk moet worden.

THERÉSE.

Breitschwanz

Breitschwanz-bont, zoowel echt als kunstig nagebootst is aan de orde van den dag. Behalve dat dit mooie, soepele materiaal gebruikt wordt ter vervaardiging van sierlijke mantels en mantelcostumes, ziet men het herhaaldelijk als garneering op mantels, costumes, japonnen, hoeden en vele andere modeattributen, zooals handschoenen, tassen en schoenen, prikken. Wij brengen hier één van de nieuwste snuffjes in beeld, n.l. een amusant mutsje, herinnerend aan, die welke door de Schotsche Hooglanders gedragen worden. De bol is vervaardigd van effen groen laken, terwijl voor het opstaande randje zwart breitschwanz werd gebruikt.

MARQUERITE.

Binnen Dief-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 21

Deze mededeeling was een product van Greenwood's levendige fantasie, want Renfrew had hem nog niet kunnen vertellen, dat het zich inderdaad zóó had toegedragen. Maar de brigadier bezat de gave zich geheel te verplaatsen in de gedragslijn, waarnaar de misdadigers volgens de wetten der logica te werk moesten gaan; zijn theorieën werden daardoor meestal geheel door de feiten bevestigd. En voortgaande: „Terwijl uw bediende weg was, hebt u het kistje ingepakt en weggebracht.”

„Wat voor kletspraatjes verkoopt u toch allemaal?” grauwde Nathaniël. „U kunt geen woord bewijzen van wat u zegt. Het zijn alleen maar veronderstellingen... en onbeschaamde veronderstellingen op den koop toe!”

„Wat die onbeschaamdheid betreft... die neem ik graag voor mijn verantwoording; als u lust hebt, moogt u zich daarover bij mijn superieuren beklagen,” spotte Greenwood. „En het bewijs... dat zal geleverd zijn, wanneer uw identiteit als de afzender van het kistje wordt vastgesteld. Het feit, dat de gestolen goederen in uw bezit zijn geweest en niet direct door u aan de politie zijn overhandigd, houdt medeplichtigheid met den dief in. U bent met den man in contact gekomen, doordat u hem op heeterdaad betrapt hebt bij zijn inbraak op de Grange, waar u langs kwam op weg van Trend Hall naar huis. Nadat u hem gepakt had...”

„Wat ik eveneens ontken,” viel Nathaniël hem, blazend van woede, in de rede, maar Greenwood legde hem met een kort handgebaar het zwijgen op en zette zijn beschuldigingen voort, de ontkenning van den ander volkomen negeerend.

„Waarom hebt u hem niet onmiddellijk aan ons overgeleverd? De Grange is niet zoo ver van Trendham en u was met u tweeën, allebei stevige, gespierde mannen, wien het toch geen van beiden moeite zou hebben gekost zoo'n mageren knaap in bedwang te houden. Van dokter Dimmock weten we, dat Redmayne ongewapend was, dus gevaar liep u ook niet. Maar in plaats van hem bij ons te brengen of ons te waarschuwen, liet u hem ontsnappen en u weet even goed als ik waaróm u dat deed.” Greenwood zweeg en liep naar het venster. „Daar is de inspecteur,” zei hij toen kort.

„Wat komt die doen?” vroeg Nathaniël, die nu haast niet meer kon ademhalen van angst.

„Dat zult u over enkele minuten weten,” was het koele bescheid.

Maar vóór Renfrew op het tooneel verscheen, kwamen Gabriël en zijn zuster terug. Ze hadden beiden den auto van den inspecteur zien voorrijden en vreesden, dat het noodlot hun broer achterhaald had. En Nathaniël's gezicht bevestigde hun sombere vermoedens.

„Zeg, je hebt toch niet...” begon Gabriël, maar zijn broer liet hem niet uitspreken en snauwde:

„Hou je mond. Hoe minder je zegt, hoe beter! Die kerel daar heeft een of ander idioot verhaal verzonnen en daarmee wil hij mij nu in het nauw brengen.”

Rachel had zich op den dichtstbijzijnden stoel laten neervallen, niet in staat te spreken, en toen kwam inspecteur Renfrew binnen met een bevel tot inhechtenisneming in de hand.

In een oogenblik was het voorbij. De formeele woorden, waarmede de arrestatie plaats had, beukten als mokerslagen in de hoofden en harten van de drie Barnett's en een oogenblik scheen het of Nathaniël zou flauw vallen. Maar hij slaagde er met inspanning van al zijn geestkracht in zich overeind te houden en schreeuwde tegen Renfrew:

„Het is 'n leugen, 'n gemeene, schandelijke leugen en jullie kunt er geen woord van bewijzen!”

„Het is heusch beter, dat u niets zegt, meneer Barnett,” ried Renfrew die zijn zelfbeheersching geen oogenblik verloor. „U zult met ons moeten meegaan. In hoeverre meneer Gabriël Barnett in de zaak betrokken is, kunnen we op het moment nog niet uitmaken,” voegde hij er aan toe, „in ieder geval nemen we voorloopig tegen hem geen maatregelen. Alleen moeten we ons zekerheid verschaffen, dat hij niet onvindbaar zal zijn, wanneer we hem noodig hebben.”

Rachel Barnett scheen plotseling haar spraak te hebben teruggevonden.

„Ik heb nog nooit zooiets schandelijks meegemaakt,” snierde haar schelle stem, en haar verontwaardiging, welke zich in de eerste plaats richtte tegen den schrander detective, die haar broer ontmaskerd had, was volkomen oprecht. „Het verbaast me, inspecteur,” ging ze met snijdend sarcasme voort, „dat u mijn broer niet ook van den moord op meneer Shutter beschuldigt.”

„Weest u voorzichtig met wat u beweert, juffrouw Barnett. Vergeet niet, dat de dood van meneer Shutter het directe gevolg van de inbraak is geweest, en het valt op het oogenblik niet te zeggen, wat er nog aan het licht zal komen. Volgt u mijn raad en zegt u verder niets over dit punt.”

„Ja, houd alsjeblieft je mond, Rachel,” viel Gabriël nijdig uit, blij dat hij iemand had over wie hij zonder gevaar zijn woede kon uitstorten, een woede die veroorzaakt werd door vrees en onzekerheid over wat hemzelf misschien nog te wachten stond; een toestand welke het in elk geval hoogst ongewenscht maakte een grooten mond op te zetten tegen de politie. „Je hebt er niets mee te maken, het zijn je zaken niet! Als vrouwen zich mengen in zaken, waar ze beter doen buiten te blijven, bezorgen ze een ander altijd last en ellende!”

„Mijn zaken niet?” herhaalde ze verwoed. „Zijn het mijn zaken niet, als mijn broer beschuldigd wordt van diefstal en van de-hemel-weet wat nog meer?”

„Zwijg nu toch eindelijk, Rachel,” bulderde nu ook Nathaniël. En daarop tot Gabriël: „Bel Rogers en Duckett op en zeg Duckett, dat hij direct hierheen komt.” En toen, zonder verder een woord, noch om afscheid te nemen, noch over iets anders, tot Gabriël of tot zijn zuster, verliet Nathaniël, begeleid door de beide politie-beambten, de kamer.

Bitter verwenschte hij nu het noodlottige oogenblik, dat Bobby Redmayne in zijn handen was gevallen, een al te willig werktuig om het krankzinnige avontuur te ondernemen, dat hij meende zoo listig bedacht te hebben. Maar wat gaf het of hij zichzelf en dat oogenblik nu verwenschte? Zijn eenige hoop was er thans op gevestigd, dat hij op Euston-Station zijn gezicht zóó goed had verborgen, dat de kruier en de loket-beambte hem niet zouden herkennen. Zijn figuur zou hem kunnen verraden, maar aan den anderen kant, hij was niet de eenige corpulente manspersoon hier in de streek en zeker niet in Engeland! Alleen van zijn gezicht zou de herkenning afhangen, dáárvan was hij zeker, en niemand zou onder eede durven verklaren zijn gezicht als dat van den afzender van het kistje te herkennen. Hij wist nog niet eens of de politie juist de twee mannen, die hem hadden gezien, had ontdekt en gesteld zelfs dat dit zoo was... hij had wel eens gehoord, hoe zoo'n confrontatie in haar werk ging, hoe de politie een man of acht, die in uiterlijk en gestalte min of meer overeenkwam, bij elkaar bracht, en tusschen die anderen zou hij moeten gaan staan, op de plaats waar hij wilde: hij zou zich de onbeschaamde blikken van degenen, die door de politie waren opgeroepen, moeten laten welgevalen. Hij geloofde vast, dat deze vertooning haar doel ten eenen male zou missen. Maar het was natuurlijk ontzettend vernederend en op de onaangenaamheden en verwickelingen, die het gevolg zouden zijn van ontdekking, had hij niet gerekend. Waar hij wel op gerekend had, dat was succes geweest, op het in-bezit-krijgen van het vurig-begeerde beeld. En dat was allemaal misgelopen... met innerlijken tegenzin moest hij het zichzelf bekennen... door de onbegrijpelijke schranderheid van een gewonen plattelandsschercheur, wiens methoden zijn walging opwekten, maar wiens bekwaamheid hij niet loochenen kon.

Niemand dan zijn broer en zijn zuster zagen zijn vertrek in gezelschap van Renfrew en Greenwood en toen het drietal weggedren was, zonk Rachel Barnett in een stoel en barstte in een woedende huilbui uit.

„O!” klonk haar scherpe stem jammerend, „de schande, de verschrikkelijke schande, de vernedering! Hoe jullie zoo'n verduivelde stommitieit hebt kunnen uithalen, zal ik nooit van mijn leven kunnen begrijpen. In ieder geval” — hier kwam een gesmoorde snik over haar dunne lippen — „voel ik er niets voor om er verder wat mee te maken te hebben”... weer een snik, gevolgd door vele andere... „en zoodra er een trein gaat, vertrek ik.”

„Zou je niet wachten om den afloop te hooren?” opperde Gabriël. „Als de politie getuigen oproept om hem als den afzender van het kistje te identificeren en hij wordt niet als zoodanig herkend, ligt Greenwood's heele theorie ondersteboven. En als ze hem wel herkennen, nu, dan zul je hem toch zeker in zijn cel willen gaan opzoeken en zusterlijke tranen schreien op zijn schouder.”

„Jij hoorde daar net zoo goed te zitten!” siste juffrouw Barnett.

„Dat geef ik direct toe,” klonk het droog. „Maar er zijn niet voldoende aanwijzingen tegen mij, dat is de heele kwestie. Ik was zoo snugger om in mijn bed te blijven liggen, terwijl Nat het vuile werk met dat gouden tafelgerei deed. Het heeft soms groote voordeelen stille vennoot te zijn... hoe stiller hoe beter!”

En hij lachte luidruchtig om zijn eigen geestigheid.

Het beweeglijke gezicht van Rachel Barnett drukte diepe walging uit. „Jij bent de ergste van de twee!” zei ze minachtend. „Hij had tenminste nog den moed om wat te riskeeren.”

„Ook dát geef ik toe. Ik ontken niets... nu de politie weg is, maar aan den anderen kant hoop ik van harte, dat je trein gauw gaat. Naar mijn bescheiden meening verdient Nat alles wat er nog voor hem in het vet staat omdat hij zoo gloeiend ezelachtig heeft gedaan met dien naam. En nu ik er aan denk... ik heb het vaste idee, dat die jongeheer tegen den avond wel zal komen aanzetten.”

„Waarom zeg je dat?” vroeg Rachel achterdochtig.

„Breek je daar het hoofd niet over, dat is mijn zaak! Ik geloof, dat Nat het beloofde bedrag in zijn schrijfbureau heeft klaargelegd, maar ik ben erg benieuwd, of hij, wanneer Nat niet terugkomt, het geld zal krijgen of niet.”

Zijn zuster keek hem een oogenblik met onuitsprekelijke minachting aan. „Ik ga maar naar het station,” zei ze toen. „Ik wacht liever op het perron dan nog langer met jou onder één dak te blijven.”

En zonder zelfs een groet wipte ze de studeerkamer uit.

„Gelukkig! Dat lucht op!” zuchtte Gabriël.

Nathaniël Barnett keerde niet naar huis terug. Want uit 't tiental, in uiterlijk overeenkomende manspersonen, die de politie bij elkaar getrommeld had, wezen de kruier en Reggie, de beambte van het bestelgoederenbureau, die met een avondtrein waren gearriveerd, hem zonder een zweem van aarzeling als den afzender van het kistje aan. Ook was hij de eenige van de tien, die handschoenen droeg.

„De man, dien ik vanmorgen gezien heb,” zei de loketbeambte tegen inspecteur Renfrew, „had een groot, langwerpig, slecht-genezen litteeken op den rug van zijn rechterhand. Ik zag het, toen hij zijn handschoen uittrok om zijn naam te zetten. Als u meneer wilt vragen zijn handschoen uit te doen, zal ik met absolute zekerheid kunnen zeggen of hij de man is, dien u zoekt. Zijn

In het zweet uws aanschijns

gezicht en zijn kleeren zijn eigenlijk al voldoende, maar dat litteeken zou hem, om het zoo maar eens te noemen, den genadeslag geven."

Nathaniël Barnett's rechterhandschoen verhuisde van zijn hand naar de schrijftafel van den inspecteur en een oogenblik later was Nathaniël-zelf óók verhuisd naar de cel

XVIII. HET ZEVENTIENDE UUR

Hoor eens, beste kind, je zult me de waarheid moeten vertellen," zei Anthony Hayden. Hij stond bij den schoorsteenmantel en keek neer op Evangeline Shutter, die ineengedoken op een sofa zat in den salon van Trend Hall, het hoofd in de handen gesteund; haar heele houding drukte de diepste wanhoop en verslagenheid uit.

"Ik kan het niet, Tony; heusch ik kan het niet!" antwoordde ze heesch, zonder het hoofd op te lichten.

"Maar het moet," bleef hij aandringen en hoewel hij op vriendelijken toon sprak, was er een klank van beslistheid in zijn stem, die haar niet ontging. "Kijk eens hier, beste Evangeline, het komt hier op neer," vervolgde hij, terwijl hij op haar toeging en naast haar op de sofa plaats nam, "ik moet openhartig tegen je zijn, als ik je helpen wil, en jij moet naar mij luisteren. Je weet, dat die Greenwood ernstige verdenking tegen je koestert, ja, — eerlijk gezegd — overtuigd is van je schuld. Laten wij daar alsjeblieft geen doekjes om winden. Hij is er even zeker van dat je je man hebt gedood, als ik het van het tegendeel ben. Maar hoe vast ik ook van je onschuld overtuigd mag zijn, ik kan me toch wel begrijpen, dat hij tot die gevolgtrekking gekomen is — natuurlijk, dit stel ik voorop, doordat hij hoogst oppervlakkig oordeelt en alleen op den schijn afgaat. Want kijk eens," zijn stem klonk nu heel ernstig, "je moet niet vergeten, hoe je hem nu laten we het kind maar bij den naam noemen bedrogen hebt."

"Je bedoelt, dat ik hem voorgelogen heb," zei Evangeline mat.

"Zeker. Je hebt hem niet de waarheid verteld over die snuifdozen, dat wil met andere woorden zeggen, je jokte, toen je ontkende, dat je dien Redmayne gezien had. Kom nu — speel tegen mij open kaart vertel mij de waarheid. Ik geef je plechtig mijn woord van eer, als het erger is dan ik denk — als — als je werkelijk O, kindlief, je weet wat ik bedoel"

Hij brak den zin abrupt af en sprong van de sofa op.

"Je bedoelt, als wat ik je vertel bewijst dat ik mijn man gedood heb!" barstte zij uit, eveneens opstaande. "Zeg het maar gerust, als je dat bedoelt, Tony. Ik wil liever precies weten wat je denkt."

Hij pakte haar bij den schouder, zijn gezicht donkerrood van drift.

"Evangeline! Hoe durf je?" riep hij uit. "Ben je je niet bewust, dat je je in een verschrikkelijken toestand bevindt, heelemaal door je eigen schuld en je onzinnige leugens? Begrijp je dan niet, dat, als je de waarheid niet zegt — als je niet precies vertelt, wat er werkelijk vannacht in deze kamer gebeurd is — de politie volmaakt in haar recht is, je te arresteren als verdacht van moord. Want je moet er rekening mee houden, dat iedereen hier in den omtrek wel weet, dat — om het zacht uit te drukken — jij en je man het niet zoo heel goed met elkaar konden vinden en dergelijke dingen worden door de buitenwereld nog altijd sterk overdreven. Daarom wilde ik zoo graag, dat je inzag, dat ik mijn uiterste best doe je te helpen, en als je mij de waarheid zou willen vertellen, konden wij alles samen bespreken en onze verdere gedragslijn vaststellen. Want, of de politie heeft gelijk — ja, ik ben verplicht dat te zeggen — of anders is er iets — een motief, dat alleen aan jou zelf bekend is en dat wel bijzonder klemmend moet zijn, waarom je gelogen hebt tegen Greenwood — iets dat met dien Redmayne in verband staat en dat je voor anderen verborgen wilt houden. En ik vraag je, gesteld dat dit inderdaad zoo is, en wat hij ook voor je beteekenen mag, is hij het waard daarvoor je goeden naam, je vrijheid, misschien zelfs je leven, in de waagschaal te stellen? Evangeline! Begrijp me toch alsjeblieft. Ik geloof in je onschuld, omdat ik overtuigd ben, dat je 'n geldige reden had — dat wil zeggen geldig van jouw gezichtspunt uit bekeken — om achter te houden wat je weet. Maar je kunt niet verwachten, dat wildvreemden dit net zoo beoordeelen als ik; werkelijk, dat doet niemand."

"Tony" — ze keek hem met oogen vol wanhoop aan, — kun je je niet voorstellen, dat zoolang jij in mijn onschuld gelooft, het er verder niet op aankomt, dat het mij totaal onverschillig is wat andere menschen verkiezen te denken? Wie hier in den omtrek weet iets van mij af? Zelfs jij, onze eenige werkelijke vriend, kent mijn levensgeschiedenis niet. Ik leidde een armzalig bestaan in New York, toen ik met Hiram in aanraking kwam en hij mij ten huwelijk vroeg. En toen wij hier kwamen wonen, deed ik weinig moeite om vriendschap te sluiten met andere families in de buurt, omdat ik toch vooruit wist, dat het maar voor korten duur zou zijn; Hiram had immers een manie om telkens weer te verhuizen. Ik kende niemand in Engeland, mijn ouders gingen naar Canada, toen wij — toen ik een kind was, en later naar New York waar ze gestorven zijn. Daarna was ik heelemaal op mezelf aangewezen. Mijn ouders hadden haast niets nagelaten en dus was ik blij met iemand te kunnen trouwen, die mij een onbezorgd bestaan kon bieden. Maar Hiram bleek een jaloerschen aard te hebben; hij was ontzettend zelfzuchtig, onbarmhartig en onredelijk. Tot we jou leerden kennen, had ik geen enkelen vriend. Verwondert het je dan, dat ik totaal onverschillig ben voor wat andere menschen denken en zeggen en dat jij de eenige bent, om wiens oordeel ik geef? Jij gelooft, dat ik onschuldig ben en daarvoor ben ik je dankbaarder dan ik in staat ben je te zeggen. Maar ik kan er niets aan doen, als anderen niet aan mijn onschuld gelooven. Overigens, in dit land worden onschuldigen niet opgehangen. Zonder bewijs kunnen ze mij niets doen — de politie bedoel ik. Ze probeeren me alleen maar bang te maken."

Anthony Hayden schudde ernstig het hoofd. "Neen, lieve kind, je hebt het heusch mis; er zijn al eerder onschuldigen aan de galg gekomen. Luister nu eens goed naar mij, dan zal ik je de feiten voorleggen en trachten je duidelijk te maken, hoe ontzettend gevaarlijk je zwijgen is. En niet alleen je zwijgen, want dat zou je kunnen verhelpen door nog te vertellen wat je weet — maar vooral het feit, dat je tegen Greenwood gelogen hebt. Dát is buitengewoon bezwarend voor je."

"Hoe weten ze, dat ik gelogen heb?" vroeg ze met opgeheven hoofd.

"Greenwood heeft zijn wetenschap omtrent de snuifdozen door een verklaring van Manning. Hij heeft kunnen vaststellen, dat ze van den schoorsteenmantel verwijderd zijn, nadat je man en jij naar bed waren gegaan. Daaruit maakte hij de gevolgtrekking, dat er een speciale reden moet zijn geweest om ze te verleggen, want het is toch moeilijk aan te nemen, dat jij of je man om één uur in den nacht of nog later beneden zijn gekomen om ze van den schoorsteenmantel te nemen en ze op de kleine tafel neer te leggen, waar ze gevonden zijn. Zie je dat niet in?"

"Natuurlijk zie ik dat in," gaf ze toe, "maar dat"

"Stil nu even!" viel hij haar in de rede. "Vooropgesteld dus dat jij noch je man zooiets dwaas en overbodigs hebben gedaan, dan blijft er maar één mogelijkheid over. Het staat vast, dat Redmayne ingebroken heeft — volgens Greenwood is hij zelfs tweemaal binnengedrongen"

"Waaruit leidt hij dat af?" vroeg ze snel.

"De inspecteur heeft mij alle bijzonderheden verteld. Greenwood heeft in den grond buiten en op den vloer van de provisiekamer voetsporen gevonden, waarvan de loop bewees, dat hij tweemaal het venster daar is binnengekomen, maar slechts éénmaal er uit is gegaan. Het is dus heel natuurlijk, dat hij veronderstelt, dat Redmayne den eersten keer het huis langs een anderen weg verlaten heeft. Dat hij door een ander venster is weggegaan, is hoogst onwaarschijnlijk, omdat bij geen van de andere vensters zijn voetafdrukken te vinden zijn. Dus neemt Greenwood aan, dat hij de eerste maal door de voordeur is ontsnapt, terwijl hij na zijn tweede bezoek door het venster van de provisiekamer moet zijn verdwenen, want anders had de veldwachter, die buiten stond te wachten, hem moeten zien. Begrijp je?"

"Ja, ik kan heel goed volgen, hoe hij het beredeneert, maar"

"Nu dan, beste kind, ligt het dan niet voor de hand, dat hij veronderstelt, dat Redmayne bij zijn eerste bezoek hulp heeft gehad van iemand in huis? Want de ketting was op de deur, toen Manning naar buiten rende. Wanneer we dit nu als uitgangspunt nemen, is het dan niet heel redelijk om te vermoeden

.... zult gij Uw brood verdienen

den dat de persoon, die hem hielp, dezelfde was als degene, die de snuifdoozen op het tafeltje legde, en wel omdat de bewuste persoon ze Redmayne, die er anders mee van door zou zijn gegaan, afgenomen heeft. Is deze redeneering je duidelijk?"

„Ja wel, maar..."

„Een oogenblik geduld. Laten we verder gaan. Alles wijst er op, dat Redmayne een beroepsinbreker is en dus zeker niet de soort man, die zulke kostbare voorwerpen als deze snuifdoozen vrijwillig terug zou geven. Er is maar één methode, die bij een dergelijk type succes heeft, één argument, waarvoor zoo iemand zwicht, en dat is de loop van een geladen revolver. De eenige hier in huis, die deze methode zou hebben aangewend, is wijlen Hiram Shutter en als hij dat inderdaad had gedaan, zou die Redmayne op het oogenblik of dood zijn of in de cel zitten, terwijl je man nog zou leven. Daarom was Hiram het niet, die er in slaagde te verhinderen, dat Redmayne de doozen meenam, en moet er in dit bijzondere geval een ander argument gebruikt zijn dan het pistool. Wie is de onbekende, die dat heeft bereikt? Ongetwijfeld iemand, die een zekeren invloed op hem uitoefende — iemand, die niet te vergeefs een beroep deed op zijn betere gevoelens. Begin je nu in te zien, Evangeline, waar ik naar toe wil; wordt het je duidelijk, dat de eenig-mogelijke verklaring van je onwaarheid tegenover Greenwood is, dat jij persoonlijk het moet zijn geweest, die een dergelijken invloed op den dief had en dat je gelogen hebt om hem te beschermen? Jij bent het ook, die de snuifdoozen weer uit zijn handen kreeg en hem daarna door de voordeur uitliet. Waarom deed je dat? 't Eenige antwoord op die vraag is, dat je hem kende. En niet alleen dat, maar hij moet ook iemand zijn, voor wien je iets voelt, iemand, dien je de moeite waard vindt om je voor hem aan gevaar bloot te stellen. Als dat niet zoo was, zou je nu niet op die manier met je vrijheid, en met je leven zelfs, spelen. En ik ga nog verder. Je moet er vrijwel zeker van zijn, dat hij het is, die je man gedood heeft, anders..."

„Houd op!" riep ze opgewonden. „Houd alsjeblieft op! Je hebt het recht niet dat te zeggen, zelfs geen recht om 't te denken! Je slaat er maar een slag naar; je verzint maar wat..."

„Neen!" onderbrak hij scherp haar woordenstroom. „Wat ik hier uiteen zet, zijn vaststaande feiten en dat weet je heel goed. Ik ben overtuigd, dat hier geen liefdes-historie in 't spel is; als ik dat dacht, zou ik hier nu niet zijn om je te helpen. Evangeline! In vredesnaam vertel me de waarheid!" In een hevige gemoedsbeweging greep hij haar bij de polsen. „Ik bezweer je, dat ik je helpen zal om hem te redden, als je me de waarheid zegt!" Er was een smeekende, haast-wanhopige klank in zijn stem. En eensklaps brak haar tegenstand. Hij voelde haar armen slap en machteloos worden in zijn greep; haar hoofd zonk voorover en ze barstte in hartverscheurend snikken uit. Sir Anthony voerde haar voorzichtig naar de sofa en dwong haar zacht te gaan zitten.

„Hij is mijn broer," kwam het hortend over haar lippen.

Sir Anthony ging naast haar zitten en zei vriendelijk-vertroostend:

„Dat had ik al gedacht, kind, maar ik wilde, dat je het mij zelf zou zeggen. En vertel me nu alles, ik beloof je op mijn woord van eer, dat ik voor hem doen zal, wat ik kan."

Hij liet haar uithuilen, begrijpend dat dit haar geschokt gemoed zou verlichten. Langzamerhand werd ze kalmer; ze stond op en leunend tegen den schoorsteenmantel deed ze haar verhaal.

„Ik zal je alles vertellen," begon ze, rustig en beheerscht nu, „ik vertrouw je onvoorwaardelijk. Mijn broer Bobby is een beroepsmisdadiger — al jaren. Hij kwam in New York tusschen een hende boeven terecht en ondanks al mijn pogingen om hem op den

rechten weg terug te brengen, bleef hij zijn vreeselijk beroep uitoefenen. Want hij was van het begin af een geluksvogel; alles wat hij aanraakte veranderde, om zoo te zeggen, in goud. Maar het was verschrikkelijk en dan die eeuwige angst en onzekerheid, ondraaglijk was dat in één woord — en de schande! Ten slotte kon ik er niet langer tegenop en ik trok mijn handen van hem af. En toch, Tony, ben ik altijd dolveel van hem blijven houden en ik heb ontzettend geleden onder het leven dat hij leidde, want hij was 'n schat van 'n jongen, iedereen hield van hem en dat maakte het juist nog erger."

„Arm kind!" zei Sir Anthony zacht en er was oneindig medelijden in zijn stem.

„Neen, beklaag me alsjeblieft niet, Tony, want het was heel verkeerd van mij dat ik mij van hem afgewend. Het was zelfzuchtig van mij, maar ik was op van ellende, en zoo vreeselijk bang, dat iemand de waarheid zou te weten komen. Ik was verloofd — niet met Hiram, met een ander, maar net zoo rijk, en die ontdekte toch wat Bobby voor iemand was en deed mij verwijten er over. Hij was vreeselijk — vreeselijk wreed. Ik verbrak de verlovings — en kort daarna trouwde ik met Hiram, die mij al vroeger het hof had gemaakt en die niets van Bobby afwist. In den tijd, dat ik trouwde, zat Bobby een straf uit van twee jaar, dus hij wist niets van mijn huwelijk. Ik had hem bovendien verboden ooit weer bij me te komen."

„Arm kind!" zuchtte Anthony Hayden opnieuw, met, zoo het kon, nog dieper medelijden in zijn stem dan zooeven.

„Je moet dat heusch niet zeggen," weerde Evangeline nogmaals af. „Het was alleen maar zelfzucht — ik had hem niet van mij mogen afstooten, maar ik heb er voor geboet, want de gedachte aan Bobby en de zorg over hem hebben me nooit meer met rust gelaten. Maar laat ik verder vertellen. Mijn man en ik gingen al gauw na ons huwelijk naar Engeland en langzamerhand werd mijn angst over Bobby wel wat minder, al raakte ik dien nooit heelemaal kwijt. Ik wist, dat hij voor zichzelf kon zorgen en dat niets of niemand in staat zou zijn hem te bewegen zijn leven te veranderen.

En nu wat vannacht gebeurde. Ik ging naar de hall om een boek te halen en toen ik het licht aandraaide, wie stond toen in levenden lijve voor mij? Niemand anders dan Bobby! Het gaf mij een geweldigen schok, zooals je begrijpt, en ik geloof, dat zijn ontsteltenis niet minder groot was dan de mijne. Hij bekende, dat hij om dat Chineesche beeld kwam, als handlanger van een ander, en toen ik hem vroeg of hij soms al iets anders weggenomen had, haalde hij die twee snuifdoozen uit zijn zak. Ik zei hem, dat ze mijn persoonlijk eigendom waren en dat ik ze had gekregen van een vriend, die gestorven was, en toen gaf hij ze mij direct terug. O, ik wilde voor alles ter wereld wel, dat ik hem dat beeld maar had laten meenemen! Maar ik had geen flauw vermoeden, dat hij daarvoor zou terugkomen en ik kon het hem toch niet laten meenemen, wetende dat mijn man er zoo ontzettend op gesteld was, véél en véél meer dan op de andere kunstschatten, die hij bezat. Ik bood Bobby aan hem de tweehonderd pond te geven, die hij voor het wegnemen van het beeld zou krijgen, maar hij weigerde pertinent. Toen bood ik hem de geregelde toelage aan, maar dat weigerde hij ook. Hij gaf mij een kus, arme jongen, en... daarop liet ik hem door de voordeur uit. Ik was bang, dat hij, als de veldwachter hem op zijn ronde toevallig uit een van de vensters zag kruipen, gearresteerd zou worden, terwijl ik dacht, dat, wanneer ik hem door de deur uitliet, de veldwachter hem voor een laten gast zou houden; ik zorgde namelijk, dat ik goed in het licht stond voor ik de deur sloot. Ik had Bobby verteld van de nachtelijke bewaking, maar dacht natuurlijk geen oogenblik, dat hij daar misbruik van zou maken. Dit, Tony, is de volle waarheid over zijn eerste bezoek, dus je ziet, dat Greenwood het bij het rechte eind heeft gehad." (Wordt voortgezet)

HUIZE „LOON OP ZAND" IN DE VOORJAARSZON.

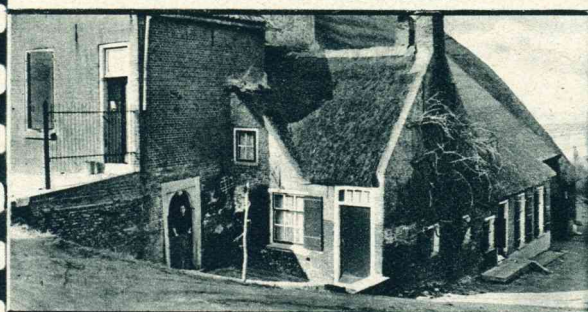
ALS HET MARKTDAG IS IN LEEUWARDEN.

BLIK OP HARDINXVELD.

DE SLUIZEN TE ZWARTSLUIS.

MERKWAARDIGE WONINGBOUW LANGS DE MERWEDE.

AAN DEN ZELFKANT VAN GORINCHEM.

SCHILDERACHTIG HOEKJE TE WAALWIJK.

Scène uit Goethe's Faust, Valentijns dood.

Hoe zij haar betrekking kreeg.

Hield zich 9 jaar jonger.

Toen deze vrouw een nieuwe betrekking zocht, begreep zij wel, dat haar 52 jaren haar kansen konden verminderen. Daarom gaf zij haar leeftijd op als 43. Men vond, dat zij er nog niet als 43 uitzag en gaf haar de betrekking.

Het gehele verhaal vertelt zij in haar brief:

„Vier jaar geleden verloor ik mijn man en was toen genoodzaakt als huishoudster in mijn eigen onderhoud te voorzien. Twee jaar geleden leed ik erg onder een buitengewoon slechte spijsvertering en ik voelde me zoo vermoeid en terneergeslagen. Het was me onmogelijk om vroolijk te zijn en ik zag overal als een berg tegenop. Ik nam Kruschen Salts en na drie maanden was ik een heel andere vrouw. Kort geleden kreeg ik mijn betrekking hier, en toen ik mijn leeftijd op gaf als 43, vonden zij dat ik er jonger uitzag. Mijn gezondheid en opgewektheid en goede moed, ik schrijf het alles geheel toe aan Kruschen Salts. L. W.”

De reden waarom Kruschen Salts u gezond maakt en gezond houdt is, omdat elke kleine smaakloze dosis voor den geheelen dag een voldoende hoeveelheid bevat van de zes minerale zouten, die uw lichaam

nodig heeft — zouten die de natuur u wel zou verschaffen indien u een gezond, beweeglijk leven leidde in de open lucht. Deze levenskrachtige zouten zullen uw lever en nieren aansporen tot beter functioneren, zoodat elk spoor van giftige afvalstoffen uit uw organisme verdreven wordt. Het aldus gezuiverde, verfrischte bloed zal elke vezel van uw lichaam doorstroomen. Koop vandaag nog een flesch Kruschen Salts en begin morgenochtend met „de kleine, dagelijksche dosis.” Maak er een vaste gewoonte van en uw inwendige organen zullen voortaan altijd goed functioneeren. Met den dag zult u zich opgewekter en flinker voelen, tot u de gezondheid tot in de vingertoppen voelt tintelen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam (C.)

Deze eenvoudige methode....

vereischt slechts twee minuten 's morgens en 's avonds!

Millioenen vrouwen die zorg dragen voor haar uiterlijk, passen thans de Palmolive methode toe. Zij is ook zoo gemakkelijk:

Masseer Uw gezicht 's morgens en 's avonds met het overvloedig schuim van Palmolive zeep en warm water. Wrijf zachtjes en regelmatig, opdat het verfrisschende schuim diep in de poriën kan binnendringen. Wasch daarna af met lauw en vervolgens met koud water.

Dat is alles. . .

Palmolive zeep is zóó zacht, dat zij zelfs in kalkhoudend water onmiddellijk en overvloedig schuimt. Een proefneming zal U bewijzen dat Uw teint spoedig weder haar natuurlijke frisheid en bekoring zal vertoonen.

20
cent
per stuk

Let steeds op de groene verpakking met den zwarten banderol.

H-32-52 A B

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door **Aambeienzalf Boom**

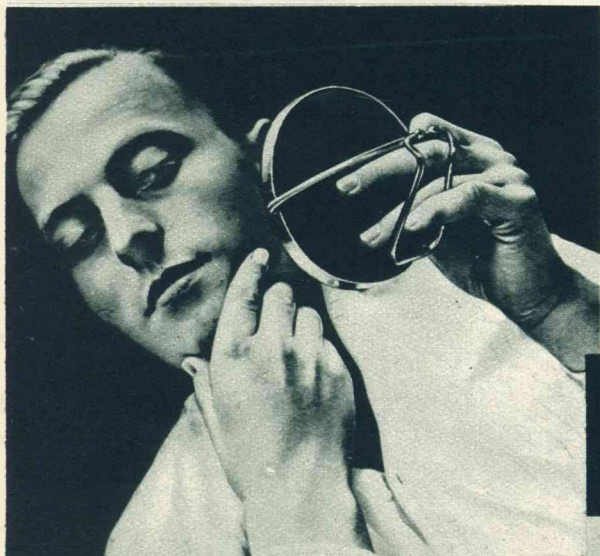
Het jeuken bedaarft spoedig. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

Nerveus

en overspannen, onrustig en slapeloos. Gebruik hiertegen de zenuwstillende en zenuwsterkende

Mijnhardt's Zenuwtabletten

Buiscje 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Nivea: dozen van 15-90 cts., tuben van 35 en 55 cts.
Nivea-Olie: flesschen van 75 en 120 cts.

Vóór het scheren

en wel vóór het inzeepen behoort men zich steeds met

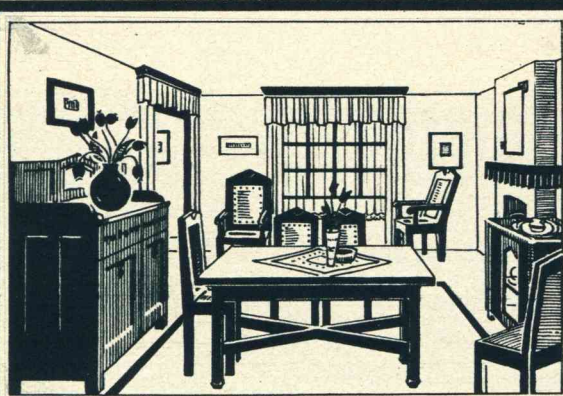
NIVEA of NIVEA-OLIE

in te wrijven, niet te sterk, want dat houdt de schuimvorming tegen! Men kan zich ook 's avonds al inwrijven. De huid wordt dan soepel, de baard zacht en men heeft geen last meer van ruwe, opengesprongen huid.

Ook het uitscheren van den nek bij bobbed hair gaat aangenamer bij het gebruik van Nivea.

Alleen Nivea en Nivea-Olie bevatten het huidverzorgende Eucerit.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

2 Fauteuils, 4 stoelen met leer f 15.90
massief eiken dressoir f 22.90
massief eiken tafel f 11.90
theemeubel f 7.90

Huiskamer compleet f 58.60

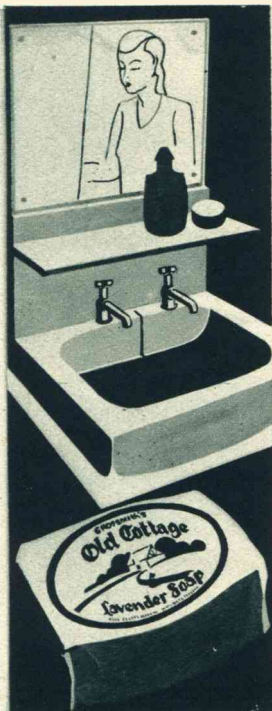
H. TER MEULEN, ROTTERDAM
Hoogstraat

Met alles goedkoper dan wie ook!

TESSIN (ZUID-ZWITSERLAND)

LOCARNO
PARK-HOTEL

Voornaam Familiehôtel van den
1^{en} rang. Heerlijk zuidelijke ligging.
Pension vanaf Fr. 14.—. Prima Hollandsche referenties.
Prospectussen. M. HAGEN, Eigenaar

De gevierde
vrouw heeft
altijd iets aparts!

Speciaal in de keuze harer toilet-
zeep vermijdt zij een merk, dat
door zijn algemeenheid of scherp
parfum, personen van distinctie
hindert. Zij imponeert door den
decenten geur van de lavendel;
het parfum der oude Engelsche
aristocratie, waarin de Old Cottage
Zeep haar hult. Deze ideale zeep
geeft een overvloedig schuim, dat
zacht en diep in de poriën dringt,
het lichaam frisch en lenig en de
huid gezond en soepel houdt. Het
is een oud merk, dat de heden-
daagsche moderne vrouw, die
haar charme gaarne wil verhoogen,
onschatbare diensten bewijst.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDDSTRAAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S

Old Cottage
VERHEUL & CO
Lavender Zeep

CASINO

DIR.
SOESMAN

Dagelijks:

MADAME POMPADOUR

door JOH. BOSKAMP Operette

DIR. R. VAN RIET

Op vertoon van dezen bon zijn ten hoogste 2 plaatsen
aan de Cassa verkrijgbaar.

BON

LOGE } Voor onze
STALLES } Lezers
PARKET } EEN GULDEN
PARTERRE } 1.25 75 cts.

Geldig: Zondag 13 Maart (matinée),
Maandag 14 en Vrijdag 18 Maart (avondvoorstelling).
Op matinee's is de prijs voor bovenst. rangen f 0.75

KUNSTGEBITTEN

f 55.—

Absoluut pijnloze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9—3
en 6—8 uur. Telefoon 51943
Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3—5 uur.

HAROL
REUKLOOS HAARWATER

VRAAGT UW DROGIST

Een laxeermiddel

mag den darm niet schaden, doch
moet zacht, aangenaam en daarbij
toch prompt werken. Al deze
voordeelen bieden de beproefde

Istizin - Tabletten.

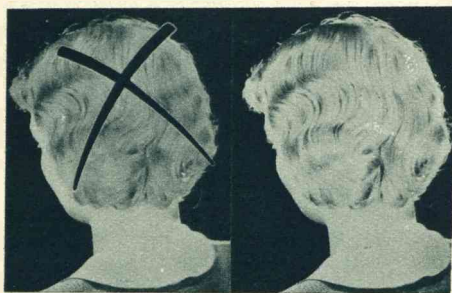
Bovendien houdt hun regelende
werking dagenlang aan.

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

ZONDER DIEET

ben ik in korten tijd 20 pond
lichter geworden door een een-
voudig middel, hetwelk ik ieder-
een gaarne mededeel. Schrijf aan
Mevr. Noto Haadinegoro,
GR 3, Torenstr. 8, Den Haag

Weest geen

EX-BLONDINE

Laat Uw haar niet verkleuren!

Was Uw haar vroeger niet lichter? Deze vraag zult U niet hooren,
wanneer U Roberts Nurblood gebruikt de speciale shampoo voor
blondines. Nurblood voorkomt niet alleen het verkleuren van
blond haar doch hergeeft ook donker of kleurloos geworden haar den
oorspronkelijken lichten goudglans. Nurblood bevat geen kleur-
middel, geen henna en geen schadelijk bleekmiddel. Reeds de eerste
proefnemingen bewijzen de verrassende werking. Het haar wordt
geurig en zacht als zijde en glanst in wondervolle goudreflexen.
Millioenen vrouwen in Amerika en reeds honderduizenden Europee-
sche blondines gebruiken Nurblood met buitengewoon succes.
Probeer Roberts Nurblood nog heden. Importeurs: Firma
B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

Een Meisjesgezicht

verliest ook bij guur en schraal weer nimmer
de frissche teint en soepele gaafheid, wanneer
men zich tot gewoonte maakt het 's avonds
met een weinig „Zij“-Crème in te wrijven.

Dr. H. NANNING'S
Zetpillen tegen
Aambeien

werken pijnstillend en genezen
in korten tijd de ontstoken
slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer ge-
makkelijk. Verkrijgbaar bij alle
Apothekers en Drogisten à
f 1.75 per doosje van 12 stuks.

BREUKLIJDERS

Dit is
C. H. SCHOLTE,
die, na 22 jaar breuk-
lijder te zijn geweest,
zichzelf enduizenden
anderen van breuk-
lijden bevrijdde door
zijn nieuwe uitvinding
van het **PATENT**
LUCHTAPPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt
kosteloos om het boek met afbeel-
dingen en prijzen.

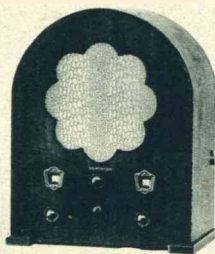
C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam
Waarschuwing. Laat U niets anders
opdringen, want even goed of beter
bestaat er niet.

Zijt gij reeds abonné van
dit blad?... Zoo niet,
abonneert U nog heden!

Sensatie!

Prijsverlaging
SILVERTONE RADIO

Vóór de
daling
Eng. Pond

f 175.—

Thans

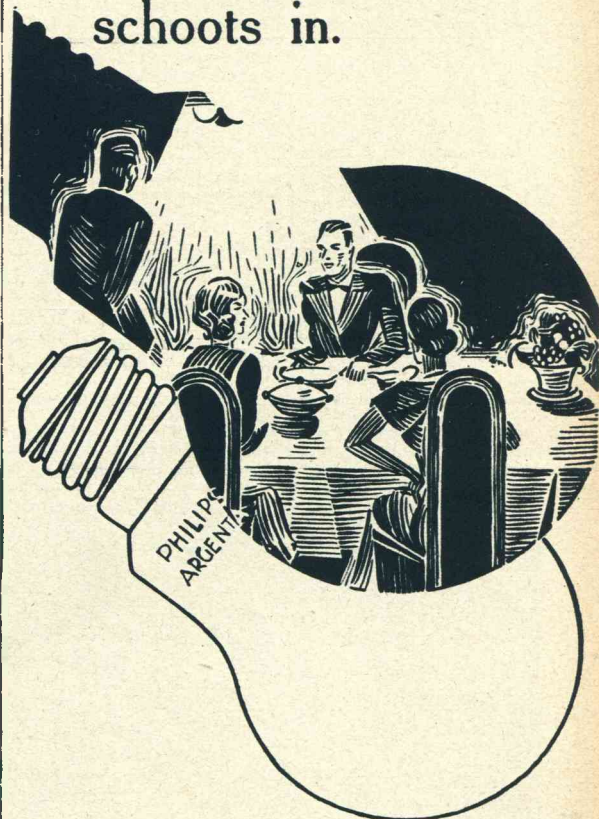
f 145.—

Compleet geplaatst met inge-
bouwde 4 pol. luidspreker.
Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie

VONBURG

Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45
Telefoon 13703

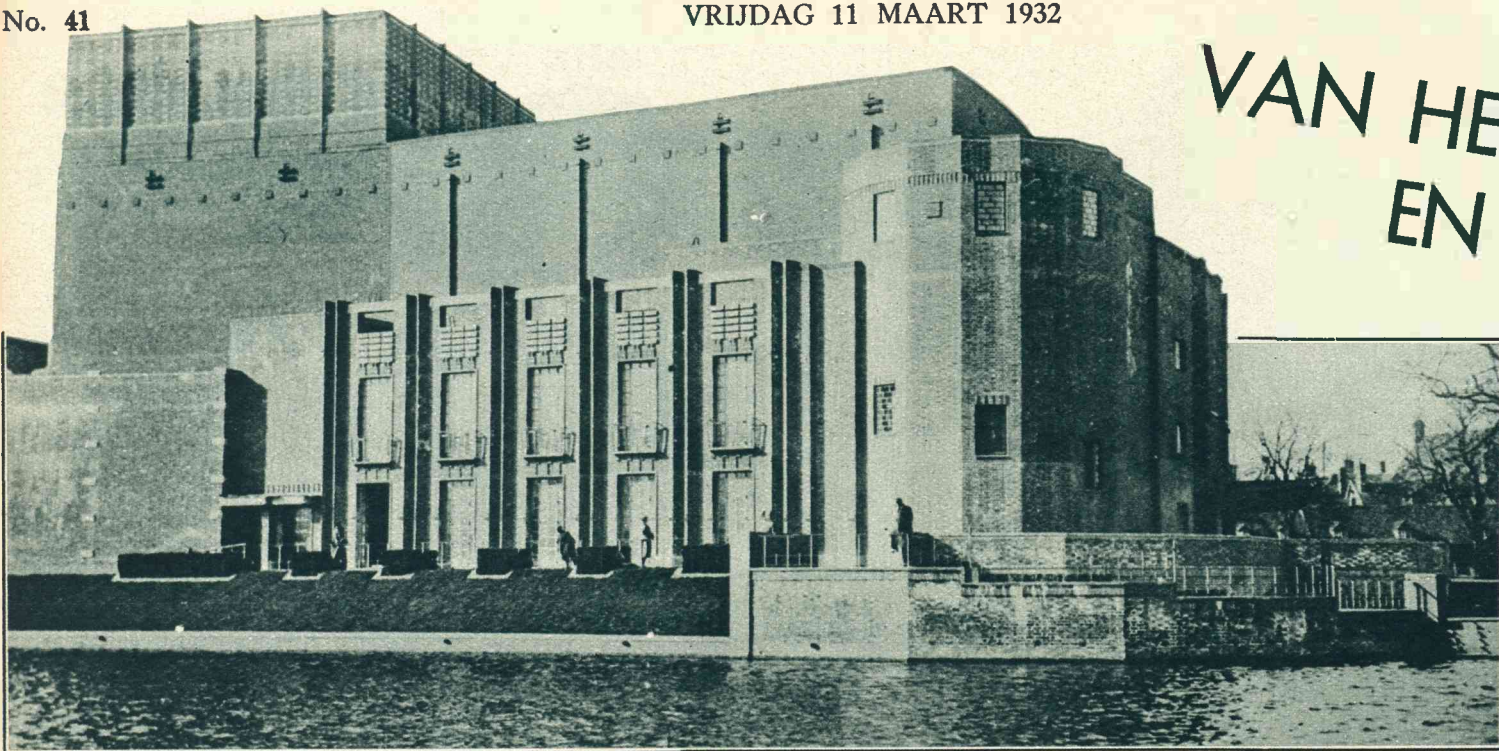
Betaling vanaf f 10,- p. maand

Gebruikt Philips
„Argenta“-lampen
en denkt er aan:

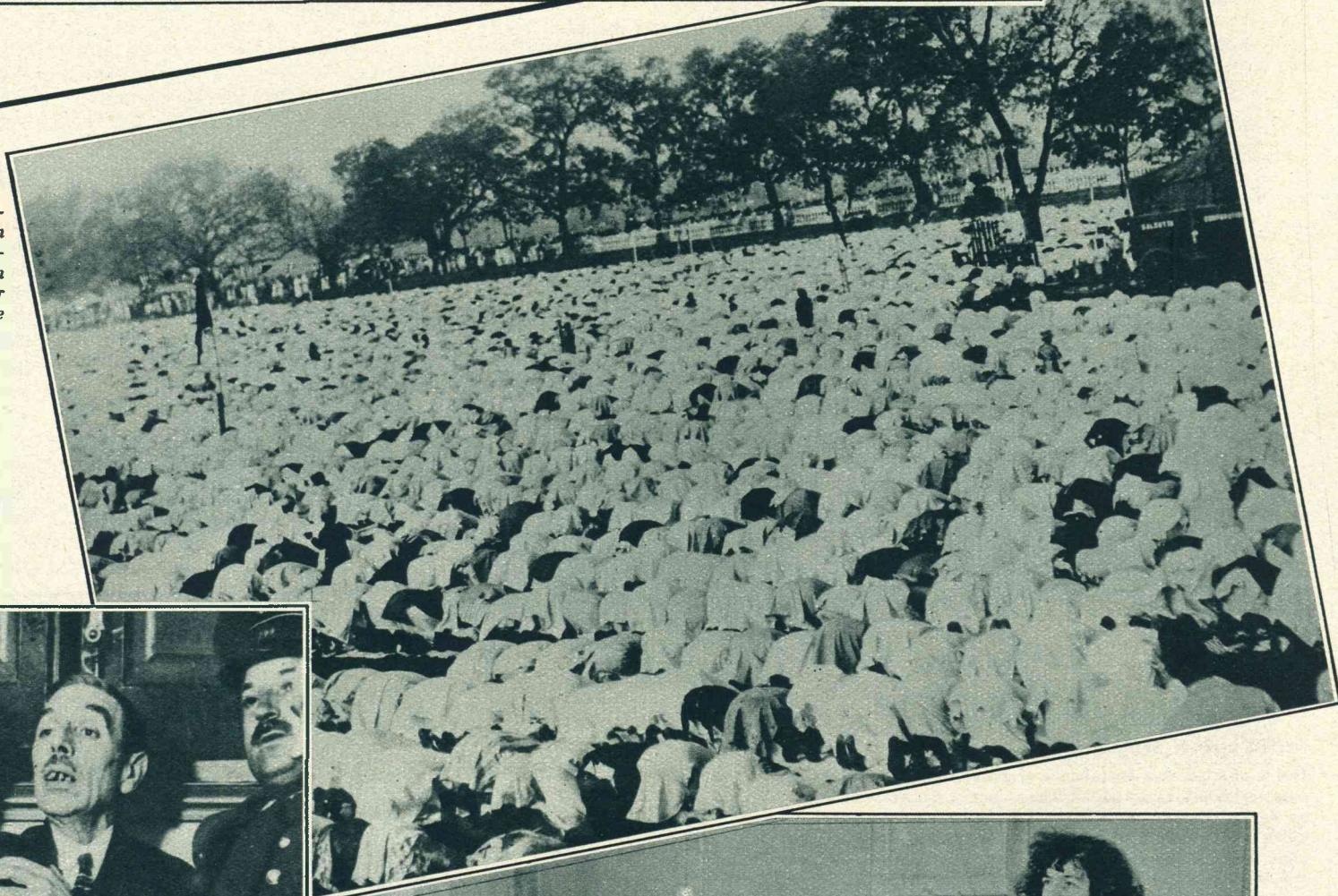
„100 watt is pas wat“

VAN HEINDE EN VERRE

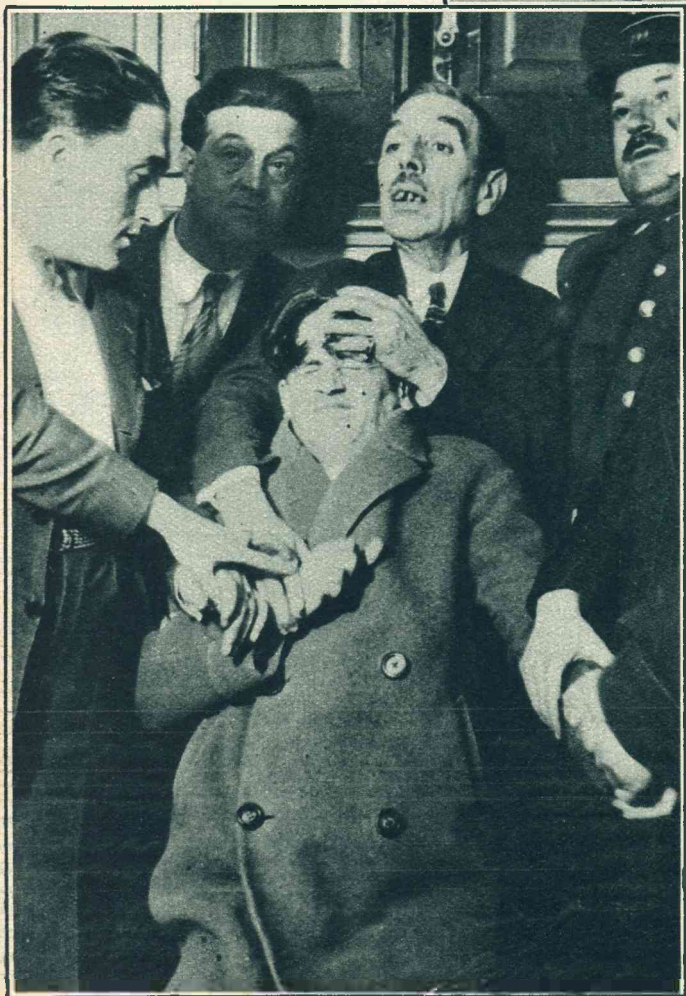

Te Stratford aan den Avon, de geboorteplaats van den onsterfelijken William Shakespeare, is een groot theater gebouwd, waarin uitsluitend zijn werken zullen worden vertoond. 25 April a.s. den verjaardag van Shakespeare's geboorte zal het door den prins van Wales officieel worden geopend.

Duizenden Mohammedanen in gebed. Een opname van de godsdienstige viering van het nieuwjaarsfeest der Mohammedanen te Calcutta.

Iemand, die de zittingen van het Spaansche Parlement blijkt te saai vond, gooide vanaf de tribune een grooten baksteen tusschen de afgevaardigden. Met moeite werd hij overmeesterd.

Nem-York heeft zijn eerste vrouwelijke orkest. De dames bij een generale repetitie.

Tandaanslag

ROOKERS!

Doet als volgt om Uw tanden wit te houden. Tandaanslag absorbeert rook. Verwijdert den tandaanslag en Uw tanden zijn blinkend wit.

ROOK is niet de oorzaak van doffe tanden maar kleurt slechts den tandaanslag waarmede de tanden bedekt zijn. Om deze vlekken te verwijderen moet eerst de tandaanslag verdwijnen.

Tandaanslag hecht zich aan het glazuur vast. Gewoon borstelen helpt hier niet tegen. In tandaanslag bevinden zich bacteriën, die bederf veroorzaken. Pepsodent heeft uitsluitend ten doel dezen tandaanslag te verwijderen.

De werking van Pepsodent is absoluut onschadelijk, doch de tandaanslag wordt op een grondiger wijze verwijderd dan bij welke andere tandpasta ook.

Duizenden mensen, die dachten, dat hun tanden van nature verkleurd waren, gebruikten Pepsodent en zagen hun tanden weer blinkend wit worden. Pepsodent zal U weer fraaie, gezonde tanden geven.

De nieuwe hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

5000

Gevaarlijke voet-infectie overal verbreid

Neemt u deze symptomen tusschen uw teenen waar?

Het is de kiem van een infectie, verscholen en toch gemakkelijk vast te stellen, maar gevaarlijk, indien U het veronachtzaamt en de wetenschap dan Tinea Trichophyton constateert. Gewoonlijk verschijnt ze tusschen de teenen; de symptomen zijn: De huid wordt vochtig en vertoont wondjes en kleine jeukende blaasjes. De huid is meestal rood en ontstoken of wit, dik en schilferachtig — vaak met een walgelijken reuk. U moet vannacht uw voet eens goed onderzoeken. Indien u ook maar enkele van deze symptomen vaststelt, moet u terstond handelen en Saltrates Rodell in heet water oplossen, totdat dit door de vrijgekomen zuurstof de kleur van volle melk verkrijgt.

Als u uw voet in dit melkachtige Saltrates voetbad dompelt, zal de zuurstof in de poriën dringen en de kiem van deze kwaal doden. Maar het sterkt en geneest ook pijnlijke en vermoeide voeten en maakt eeltknobbels en likdoorns week, zoodat men ze er met wortel en al uit kan trekken. Saltrates Rodell is verkrijgbaar bij Apothekers, Drogist en Parfumerie-zaken, die — wanneer het u niet geholpen heeft — het geld terug betalen. De prijs is zeer laag.

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma A. BERG

HET adres voor het omlijsten van platen, etsen en foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

VERSTOPPING

of moeilijke en onregelmatige stoelgang regelt men vlug zonder kramp of pijn met

Mijnhardt's
Laxeertabletten

Prijs per doos 60 ct.
Bij Apoth. en Drogist

Kunsttanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekenfondsleden. Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering. Adm. G. DE WAARD, Van Heusdestr. 13b TELEFOON 30013 tramlijn 4, 15, 16 en 17. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Aasterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIETWolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenscheestraat 56, Schiedam

Aan

alle

vermoeide mensen

Neem NU SANATOGEN

in deze moeilijke tijden, die zooveel van zenuwen en werkkraft vorderen. U kent Sanatogen. U weet dat het al jaren en jaren bekend is als het versterkende middel voor de zenuwen bij uitnemendheid, als het krachtvoedsel voor hen, die

zich oververmoeid beginnen te voelen.

Zenuwen zijn vreemde dingen. U kunt er veel van vergen — te veel zelfs en dan opeens — niets meer. Wacht niet tot zoolang, maar begin vandaag nog met Sanatogen — drie maal per dag, een paar weken lang.

Sterk Uw Zenuwen met Sanatogen

dan zult ge Uw vermoeidheid spoedig verliezen. Klachten zooals vermoeidheid, lusteloosheid, gebrek aan eetlust, zenuw- hoofdpijnen zullen verdwijnen, omdat Sanatogen juist die stoffen — zuiver melkeiwit en phosphor — toevoert, welke onontbeerlijk zijn voor een sterke en krachtige gezondheid.

zult gij echter spoedig weer een ongestoorde, sterkende slaap genieten, omdat Sanatogen op natuurlijke wijze de oorzaak van Uw slapeloosheid — zenuwzwakte — overwint.

Begin nog vandaag Sanatogen te gebruiken, dan zult ge U spoedig weer door en door gezond voelen.

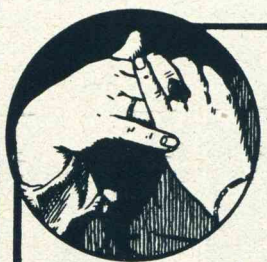
Slapeloosheid

Overspannen zenuwen veroorzaken slapeloosheid waardoor de gezondheid nog verder ondermijnd wordt. Met Sanatogen

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel

In alle Apoth. en Drog. vanaf f 1.— per bus

Wat een
pracht-
handen!

en dat
tijdens de
SCHOONMAAK
en dit alleen door ze
des avonds in te
wrijven met

PUROL

Doozen 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct.
Bij Apoth. & Drogist

PIANO'S

Het Instrument, dat U zoudt willen bezitten, bevindt zich in onzen voorraad. Komt U eens kennismaken?

Vraag catalogus B

BENDER

PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

ROTTERDAM: W. de Withstraat 32

AMSTERDAM - ARNHEM - BREDA - LEIDEN

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Ansol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.

In roode doosjes met loodje. Al het indere wijze men al.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

In de Molenstraat te Oud-Vossemeer zijn de boomen gesnoeid en ze lijken er wel wat kaal afgekomen.

Het oliebroutje te Stavenisse heeft nog heel wat werk, aangezien hier de petroleumlamp ook nog niet geheel is afgeschaft.

STEDESTEMMEN

's-HEER-ARENSKERKE

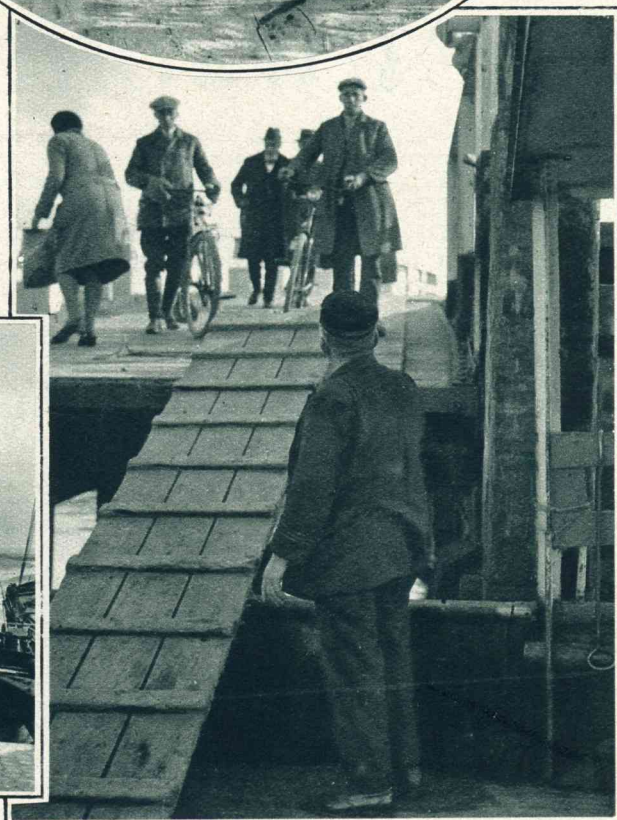
Het is een frisch en aardig dorp,
naar wat je ziet en hoort;
Dat door zijn ligging en zijn bouw
een ieder vlug bekoort.

De straatweg loopt er dwars door heen
en deelt het dorp in twee;
Nochtans zijn allen daar slechts één;
Men leeft er heel tevrede.

Om crisis en malaise geeft
Men daar totaal geen zier;
En alles wat je nergens vindt,
dat vindt men nog wel hier.

Want (luister!) het presentiegeld
der leden van den raad;
heeft men hier pas verhoogd, omdat
't hier zoo voorspoedig gaat!

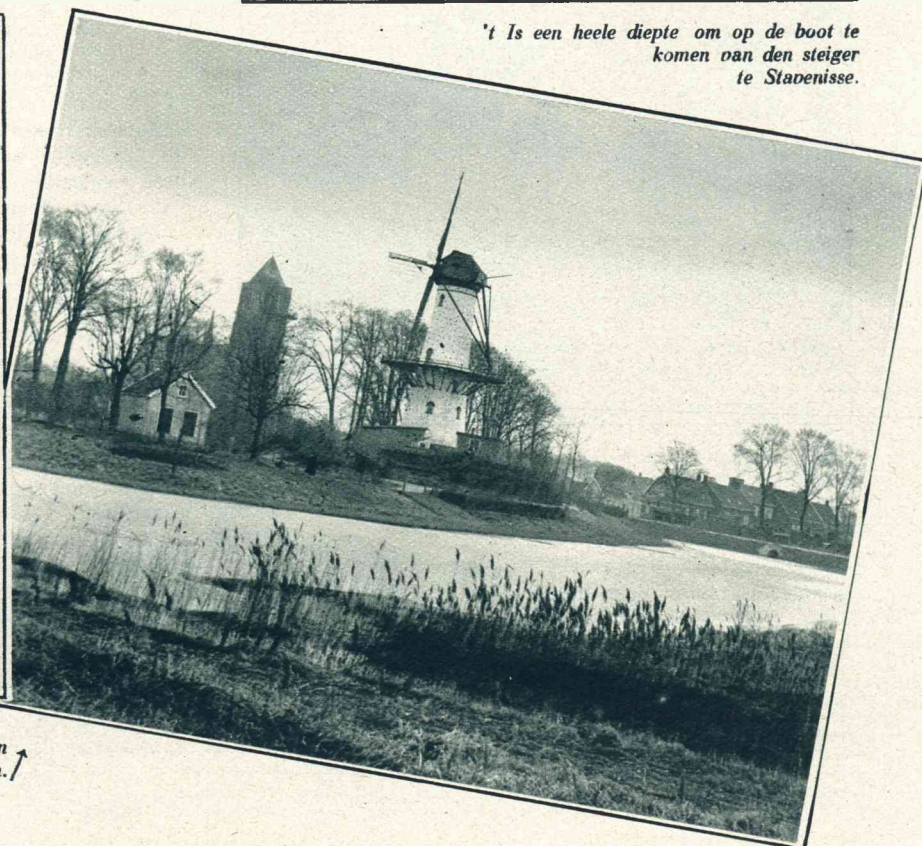
VAN OOSTELIJK THOLEN

In de haven van St. Annaland was het bij ons bezoek ter plaatse heel druk met het laden van aardappelen.

*Een van Tholens mooie boerderijen
tusschen Stavenisse en St. Annaland.*

*'t Is een heele diepte om op de boot te
komen van den steiger
te Stavenisse.*

*Gezicht op de grachten
van het stadje Tholen.*

Zeeuwsche kampioenen. Middelburg legde Zondag de laatste hand aan het kampioenschap door Velocitas met 7-1 te kloppen. Hierboven de ploeg, welke thans om een plaatsje in de eerste klasse mag kampen.

ZEEUWSCHE SPORT

In een wedstrijd, welke het eerste kwartier werkelijk zeer goed voetbalspel te aanschouwen gaf, heeft Middelburg het kampioenschap van de 2e klasse A. afd. IV. behaald. Het is onze plicht in de eerste plaats het elftal en het bestuur te complimenteeren met het behaalde resultaat.

Niemand had op een zoo groote en zoo kort reeds na den aanvang te voorziene overwinning durven hopen. Reeds het eerste kwartier was de bal driemaal over de Velocitas-doellijn gehuppeld. Het einde bracht een welverdiende 7-1 overwinning van de kampioenen. Het eerste halfuur heeft Middelburg haar supporters op een partij voetbal vergast, zooals wij allang niet hebben meegemaakt op Zeeuwschen grond. Daar zat pit in, er werd snel en goed gewerkt, de combinatie in de voorhoede was bij oogenblikken werkelijk subliem te noemen. Vlug doorgeven, snel spel, plaatsen en plaats innemen was over alle linies tot de puntjes in orde en was in staat den waren voetballiefhebber in extase te brengen. De Velocitas-achterhoede kon dan ook niet voorkomen, dat haar doel voor de rust niet

der bezoekers, wier backstel den druk niet kon doorstaan. Dit was ontegenzegglijk het minst sterke deel van de Velocitas-ploeg, terwijl in laatste instantie de keeper ook niet een van de besten was. Hij was steeds op zijn plaats en bij zijn pogingen om den bal te bemachtigen had hij telkens gedeeltelijk succes, daar hij den bal wel aanraakte, doch door gebrek aan klemvastheid het ronde ding niet in zijn macht kon krijgen. Voor vlugge spelers als Vogel en Dirkse levert dit goede kansen op, die zij dan ook eenige malen wisten te

Een groote overwinning van Middelburg op Velocitas. Een der zeven doelpunten van de kampioenen wordt gescord.

benutten. In het backstel der cadetten boterde het vooral aan den rechterkant niet zoo best, waardoor de groen-witte aanvallers vaak voor open doel kwamen te staan.

De aanval der Bredanaars was vlug en tactisch, doch kon niet meer dan eenmaal het net vinden door slecht afwerken en het solied ingrijpen der Middelburg-backs. Tenslotte, voordat wij overgaan tot het geven van een klein stukje Middelburg-geschiedenis, nog even de middenlinie. Fr. Leijnse komt er naar onze meening steeds beter in en wanneer zijn spel zich in de richting, waarin het zich thans beweegt, blijft ontwikkelen, kan Middelburg over die helft van haar middenlinie tevreden en gerust zijn. Zijn snelheid, waaraan het hem in den aanvang van

Spelmoment uit de match Middelburg-Velocitas (7-1). De Middelburgsche aanval schiet den bal rakelings langs het Bredasche doel.

minder dan vijfmaal werd doorboord. De vleugelspelers gaven hun ballen snel en afgemeten voor, het binnentrio was een en al actie. De halflinie zorgde voor voldoende materiaal ter verwerking, terwijl het backstel bij de enkele uitvallen der Velocitas-voorspelers z'n terrein op afdoende wijze zuiverde.

De aanvang was dan ook een ware overrompeling

de competitie ontbrak, is sterk vooruitgegaan en met zijn broer op de backplaats achter hem, zal nog menige vijandelijke aanval op dien vleugel stranden. Aan de andere zijde treffen wij weer twee gebroeders en de Gebroeders Geelhoed, die beide hun mannetje staan. Een bijzonder woord van hulde voor de langste van de twee voor zijn constant en goed spel zal in de speech van den Middelburg-voorzitter niet mogen ontbreken. Een prima voetballer, fair, eerlijk speler, die werkt van het begin tot het eind zonder morren of mopperen bij gemiste kansen. Het allerlaatst de harde werker, de man, waarvan beweerd wordt, dat aan zijn spel veel fouten kleven, doch naar onze meening de spil van het elftal, letterlijk zoowel als figuurlijk. Zijn ijver en zijn enthousiasme kunnen de spelers, die door een tijdelijken tegenslag ontmoedigd zijn, weer nieuw vuur geven tot strijden. Zijn spel in de laatste wedstrijden is van zoodanigen aard, dat hij zijn plaats ondanks zijn leeftijd nog ten volle waaard is.

Middelburg is ontstaan uit een fusie tusschen Olympia en Zeelandia in het jaar 1916. Na aanvankelijk met afwisselend succes in de eerste klasse te hebben gespeeld, moesten de groen-witten

Middelburg kampioen der tweede klasse A. De aanvoerder en overige spelers van de kampioensploeg in de bloemen

in het seizoen 1920-21 naar de tweede klasse verhuizen. 1923/24 bracht hen bijna boven aan de ranglijst, doch een fout, door één van de Bestuursleden gemaakt, deed hen niet opkomen tegen Breda. Twee winstpunten in mindering bracht het kampioenschap aan Roosendaal. Het was slechts een jaar uitstel, want 1924/25 brengt hun het zoo zeer begeerde kampioenschap. De promotiewedstrijden brachten geen succes en Roermond veroverde het 1e klasse-schap. Het seizoen 1928/29 bracht hen weer in degradatiegevaar, doch met veel moeite werd deze gevaarlijke kilp omzeild.

Thans na de viering van haar 15-jarig bestaan kan Middelburg weer meedingen naar het eerste-klasseschap. Zal het haar gelukken Zeeland aan een 1e klasser te helpen? Niemand, die het durft voorspellen en ook wij zullen ons er niet aan wagen de mogelijkheid hiervan te voorspellen.

Feyenoord kampioen van afdeling II. De spelers, staande van l.n.r. Dijke, Burg, B. Pauwe, v.d. Male, Hendriks, v. Heel, v. Ooyen. Knielend idem: Groenendijk, Heyzel, Bul, Barendrecht.

een **GRATIS**
PROEFFLAACON

waardoor
de jeuk bedaat
en de pijn verdwijnt

Ekzeem en andere huidaandoeningen onder- vinden den gunstigen invloed van het D.D.D. Geneesmiddel, zoodra dit wordt aangewend. D.D.D. tast de ziekte onder de huid aan en doodt de kiemen, die haar voortbrengen. Na een paar aanwendingen zijn reeds de ondrage- lijke jeuk en de folterende pijn tot bedaren gebracht. Ekzeem, Dauwworm, Open Beenen en Zweren ondervinden spoedig den gunstigen invloed van deze geneeskrachtige vloeistof. In één nacht zijn puistjes en leelijke plekken verdwenen. Bij Zonnebrand en Insectenbeten onmiddellijk verlichting! U kunt D.D.D. koste- loos probeeren. Indien U nog heden schrijft aan de D.D.D. Company, Afd. 32, Amster- dam-C, ontvangt U gratis en franco een proef- flacon. Een briefkaart is voldoende. H 10

Niets
evenaart

D.D.D.
GENEESMIDDEL

Niets
overtreft

TEGEN ALLE HUIDAANDOENINGEN

N.V. MAGAZIJN

DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Een
vergissing
is
menscheijk!

Maar onvergeeflijk is de vergissing en het on- verstand, wanneer U „Ersatz“-producten en namaak inplaats van het eenige, niet te vervangen, echte Aspirin aanneemt. Zij het om eenige centen te willen besparen, zij het door een opdringende, veelbelo- vende reclame verleidt, steeds echter be- gaat U de dwaasheid, te licht Uw gezond- heid op het spel te zetten.

Vertrouw daarom alleen de reeds meer dan 30 jaar beproefde en over de geheele wereld verbreide Aspirin-Tabletten.

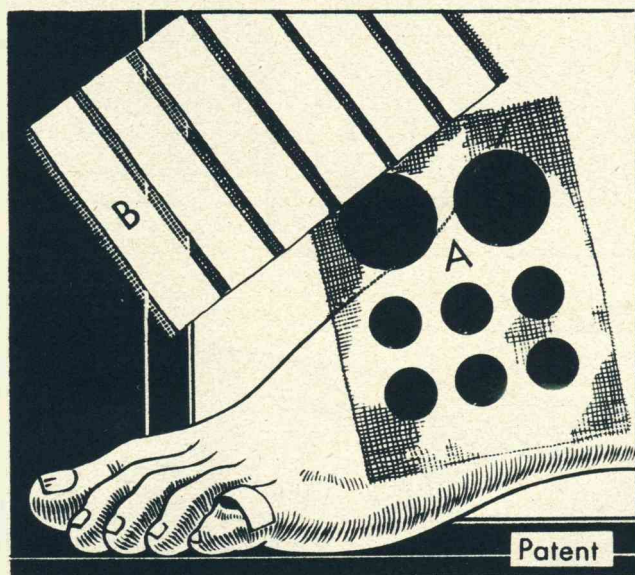

ASPIRIN
eenig op de wereld

Let op den oranje band. Prijs 75 cts.

Adverteerders, let U wel op ons oplaagcijfer?

**Waar U en de wereld
op hebben gewacht!**

Patent

Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy
Van Prof. Dr. Polland

Uw likdoorn verdwijnt onder garantie

De nieuwe prachtige vinding van Prof. Dr. Polland, huid- arts en hoogleeraar aan de Universiteit te Graz, is eindelijk verkrijgbaar.

De hamerende pijn van Uw likdoorn houdt onmiddel- lijk op. In 2 dagen is Uw likdoorn of eeltplek geheel verdwenen. De toepassing? Zoo buitengewoon eenvoudig:

Remedy A op likdoorn, dan hechtpleister B er omheen. Ziezoo, dat kan niet verschuiven. Geen plakende sokken, geen opgerolde stukjes pleister meer.

Na twee dagen de pleisters er af en het wonder is ge- beurd. De likdoorn of eeltplek is wit geworden en los van de gezonde huid. Zonder moeite of pijn laat hij zich met twee vingers gedwee van Uw voet halen en wegwerpen. Tot nimmerwederziens.

Garantie: De absoluut zekere werking wordt gegaran- deerd. Wanneer U niet geheel tevreden bent, wordt U het bedrag terugbetaald.

Gratis: In elk doosje een gratis Voetbad van Prof. Dr. Polland voor een serieuze proef. Ver- sterkt Uw voetzenuwen, spieren en pezen.

Trannosan Remedy is in elke goede Drogisterij of Apotheek verkrijgbaar tegen slechts 45 cts. per doosje voor 8 likdoorns of eeltplekken. Koop nog heden een doosje en bevrijd U van Uw kwelgeest.

Trannosan-Company
Rotterdam - Verlaatsstraat 52-54-56

Filialen: Parijs, Brussel, Berlijn, Londen, Zurich, Innsbruck, Athene, Batavia, Paramaribo, Singapore.

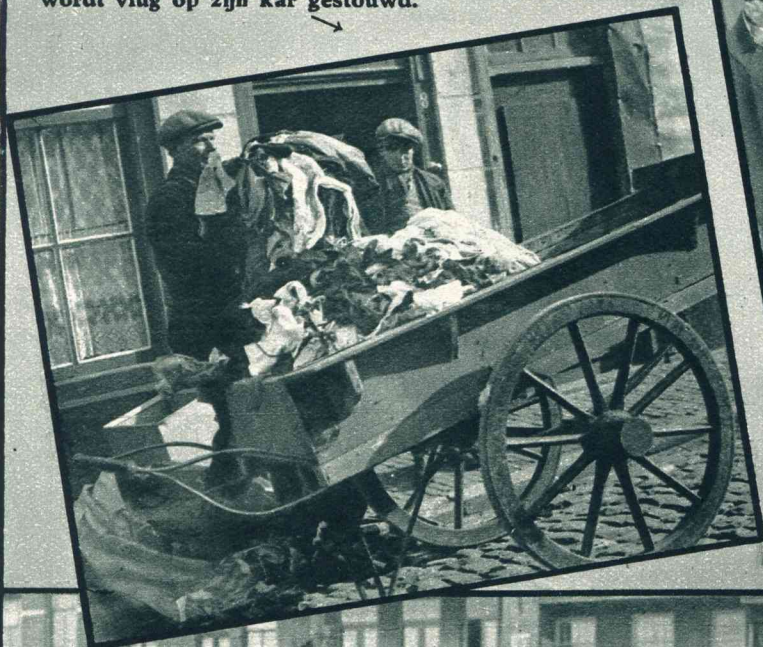
Trannosan helpt snel en wel

Ha, de voddenkoopman! Zie!
Luister naar zijn voddenie!

Vod en lap, en been en doek,
raakt men bij den koopman zoek.

Alles, vies, kapot en oud,
wordt vlug op zijn kar gestouwd.

En de weegschaal wijst het uit,
hoeveel hem is waard de buit.

ZEEUWSCHE FILM

Stoelen, schoenen, blik en zij,
Altijd is er nog wat bij.

Als de wagen heeft zijn vracht,
wordt hij naar 't pakhuis weggebracht.